Nostalgic 30

BARBARA CARTLAND

IUBIRE, MINCIUNI, CĂSĂTORIE

ALCRIS

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Observații

Barbara Cartland

IUBIRE, MINCIUNI, CĂSĂTORIE

[**Love, Lies and Marriage**, 1992]

Colecția NOSTALGIC, nr. 30
Editura ALCRIS, 2001

Capitolul 1

1821

Marchizul de Walstoke intră în încăpere. Era deja ora unsprezece și sir Hupert Bryan care prezida i se adresă impacientat:

— Ați întârziat!

— Știu, răspunse marchizul, dar am plecat abia dimineața de la petrecerea ducesei.

— Așadar a fost o petrecere reușită? întrebă sir Hupert.

— Grozavă! îi răspunse marchizul, îndreptându-se spre masă și ocupându-și locul care-i fusese rezervat.

Era un bărbat prezentabil, de vreo șaizeci de ani. Avea un aer stilat și demn, așa cum îi stă bine unui aristocrat. Dar tocmai acest bărbat, deși părea atât de mulțumit de sine, avusese probleme foarte mari cu vreo zece ani în urmă. Războiul cu Napoleon adusese mulți nobili în pragul sărăciei. Casele de pe întreg teritoriul țării rămăseseră cu acoperișurile rupte și gardurile cu șipci lipsă, căci bărbații plecaseră toți la război.

Marchizul avusese norocul să se împrietenească chiar atunci cu sir Hupert Bryan, unul dintre cei mai importanți oameni de afaceri din țară. Acesta intrase în afaceri la Liverpool, ca asistent al unuia dintre cei mai mari proprietari de vapoare. Dar Hupert Bryan, sau Hue Brien cum îi spuneau prietenii, reușise în afaceri. La douăzeci și cinci de ani era deja un om extrem de bogat, ca să nu mai vorbim de personalitatea lui puternic conturată care impresiona pe oricine. Și, ca din întâmplare, el o cunoscuse pe fiica ducelui de Dorset, la o masă la Liverpool Corporation unde ea și tatăl ei erau invitați de onoare. Și atunci, pentru prima oară în viață, Hupert Bryan se îndrăgostise. În condiții normale, ducele nu l-ar fi remarcat pe Hupert Bryan dar de data asta o făcuse pentru că încerca prin toate mijloacele să facă rost cumva de bani. Se gândise atunci că poate comerțul maritim l-ar ajuta acolo unde celelalte investiții ale lui dăduseră greș. Așadar îl invitase pe Hupert Bryan la casa lui de la țară, la zece mile de Liverpool. Acesta fusese începutul relației lor. Ducele își propusese chiar de atunci ca relația lor să fie una de afaceri. Dar când aflase că Hupert se îndrăgostise de fiica lui și voia să se căsătorească cu ea, se arătase

indignat și imediat le interzisese celor doi să se mai vadă.

Dar lady Elizabeth nu-l luase în serios. Ea și Hupert Bryan continuaseră să se întâlnească în secret. Ducele descoperise ce se întâmpla, căci întotdeauna se găsea câte cineva care să-l informeze. Se năpustise furios spre Hupert Bryan, dar se mai calmase când acesta îi vorbise despre imensa lui avere. Ducele rămăsese uimit. Nu-și închipuise că o persoană atât de tânără avusese timpul necesar pentru a aduna o avere atât de mare. Hupert Bryan îi vorbise și despre planurile lui de viitor și o făcuse atât de convingător încât ducele îl crezuse și sfârșise prin a consimți la căsătoria cu fiica lui. Anii trecuseră iar ducele profitase din plin de succesele financiare ale ginerelui său, uitând că la început făcuse imprudența de a se împotrivi la căsătorie. Nimeni nu contesta faptul că lady Elizabeth era o femeie fericită. Singurul ei regret era că după ce avusese o fetiță nu mai putuse da naștere altor copii. Nepoata ducelui, Tereza, fu declarată o frumusețe chiar de la naștere, ceea ce nu era ceva surprinzător, căci avea o mamă foarte frumoasă. Și tatăl ei era un bărbat foarte chipeș, dar ducele sperase că fiica sa, Elizabeth se va căsători cu un prinț. Oricum, el făcuse totul pentru ca ginerele lui să primească titlul de cavaler. Rupert Bryan ajutase într-un moment greu orașul Liverpool cu mari sume de bani. Acum, ducele se declara deplin mulțumit de ginerele său care avea și titlul de noblețe, iar averea lui se dublase de la an la an. Când sir Hupert își pierduse soția, primise o lovitură care ar fi distrus un alt bărbat, și nu mai ridicase ochii vreodată spre o altă femeie. Își amintea căsătoria lor care durase șaisprezece ani, timp în care se comportaseră ca niște îndrăgostiți. Iar pentru a putea trece peste durerea pierderii soției, Hupert muncise mai mult ca oricând. Flota sa continuase să-și sporească numărul iar banii lui la fel.

Ducele murise și el, iar locul lui în viața lui Hupert Bryan fusese luat de un alt aristocrat.

Pe marchizul de Walstoke îl cunoscuse prin intermediul socrului său. Acesta era un adevărat aristocrat, cu maniere impecabile. Nimeni nu putea să spună ceva urât la adresa lui. Din cauza războiului care adusese mari probleme tuturor, el se luptase din răsputeri să păstreze Palatul Stoke, care aparținea familiei lui de multe generații. Concediase mare parte din personal, vânduse tablourile și argintăria familiei, de pe vremea Reginei Ana. Tocmai această argintărie îl adusese în preajma lui pe sir Hupert Bryan.

Sir Hupert o voia pentru că soția sa îl învățase să aprecieze antichitățile și tot ea îl încurajase să cumpere o casă și un teren de cinci mii de acri pe care o decorase în stilul dorit de ea. Tot ea fusese cea care-l obișnuise să cumpere picturile marilor maeștri, porțelanuri, lucruri cu care el nu fusese obișnuit până atunci. Pentru că-și iubea mult soția, el înțelesese ce mult conta bunul gust și hotărâse să ia

parte la toate licitațiile organizate la saloanele Christie's.

Atunci când făcea o achiziție de mare valoare, simțea adevărați fiori. Iar acum deși Elizabeth era moartă el continua să investească în conacul de la țară, la fel și în casa pe care o cumpărase la Londra pentru fiica lor, Tereza. Realizând că putea ajunge ușor de acolo de unde se afla, la conacul marchizului de Walstoke, sir Hupert trecuse pe la el înainte de licitație, pentru a vedea argintăria. Sosise într-o trăsură luxoasă, iar servitorii, impresionați de apariția lui, în loc să-l oprească în hol, îl conduseseră direct în bibliotecă, unde marchizul citea în fata șemineului.

Dacă am spune că sir Hupert fusese impresionat de marchiz ar fi prea puțin; el realiză că se afla în faţa unui om de valoare care iubea arta. Iar marchizului îi plăcea sir Hupert și abia aștepta să-l vadă. Auzise desigur despre acesta și felul în care urcase pe scara socială. Iar felul în care ajutase orașul Liverpool ajunsese la urechile tuturor. Cei doi discutaseră aproape două ore, iar când sir Hupert plecase, amândoi erau conștienți că viețile lor se vor schimba și că fiecare întâlnise un prieten adevărat. Desigur, licitația fusese anulată, căci Hupert Bryan cumpărase totul. Apoi, păstrase argintăria pentru sine și-i înapoie restul marchizului.

— Lucrurile acestea aparțin acestei case, zisese el privind în jur la Palatul Stoke, și nu pot să-l privez pe cel care-l va moșteni de comorile de aici.

Marchizul fusese foarte impresionat, deși era o persoană destul de inteligentă și știa că nu din milă făcuse sir Hupert această faptă. De fapt, sir Hupert mai avea și alte interese pe lângă mărirea averii sale. Voia să afle unde ajunseseră tablourile pe care le vânduse marchizul și să le recupereze. La fel și mobilele sculptate de pe vremea lui Charles II. Îi trebuiseră șase luni pentru a le găsi și a le aduce înapoi la Palatul Stoke. Pentru sir Hupert a fost o mare bucurie, ca și pentru marchiz de altfel, să vadă casa la fel ca odinioară, ca un boboc de trandafir care sta să înflorească. Iar sir Hupert îl cunoscu pe moștenitorul marchizului, nepotul acestuia.

La vremea aceea, singura soră a marchizului se căsătorise cu ducele de Lanbourne și locuia undeva în sud.

Sir Hupert o vedea adesea când se ducea la Londra și de aceea suferise cumplit când aceasta și soțul ei își pierduseră viața într-un accident de trăsură. Aveau un singur fiu pe nume Edward, căruia i se spunea pe scurt Harry. Marchizul înțelesese că băiatul, care avea doar șaptesprezece ani la moartea părinților, trebuia să fie alături de el atât la Liverpool cât și la Londra. Când îi spusese lui sir Hupert despre asta, el îi confirmase:

— Tot ce pot spune este că băiatul are foarte mult noroc! Palatul Stoke este una dintre bijuteriile acestei țări și în curând, după ce va fi

restaurat, nu va avea egal în Anglia.

Marchizul fusese foarte fericit pe atunci.

— Sper doar ca Harry să aprecieze eforturile făcute pentru el.

— Sunt sigur că le va aprecia, îi răspunse sir Hupert. Făcuse o pauză apoi continuase: asta îmi amintește că am nevoie de opinia dumitale asupra unui tablou pe care vreau să-l expun deasupra șemineului din casa de la Berkeley Square.

— Ai găsit deci ceea ce noi am considerat că era necesar acolo?

— Cred că da, răspunsese sir Hupert. Și în același timp las la aprecierea dumitale aceste tablouri.

Marchizul zâmbise. Era întotdeauna încântat când prietenul lui îi făcea vreun compliment punând în evidență judecata lui superioară.

Cu cât îl cunoștea mai bine pe sir Hupert cu atât descoperea ce inteligent bărbat este acesta și cum își calculează fiecare mișcare. Deci nu era doar o problemă de bani. Gândirea lui era echivalentă dacă nu chiar superioară multor membrii ai guvernului. Iar el studiase comportamentul marchizului, pe care-l copiase, în încercarea de a deveni un gentleman în adevăratul sens al cuvântului.

Marchizul îi spuse:

— Vom merge în după-amiaza asta să vedem tabloul despre care-mi vorbeai. Cine mai trebuie să vină acum la ședință?

— Nu știu cine mai trebuie să vină, dar oricum voiam să-ți vorbesc între patru ochi.

Marchizul îl privi întrebător.

— Am cam întârziat, sunt așteptat. Ce problemă ai, mai suferă amânare?

Marchizul se aștepta ca prietenul său să-i vorbească despre un lucru grav, cum ar fi vreun vapor al său care suferise vreo avarie, când sir Hupert îi spuse:

— Voiam să-ți vorbesc despre Harry.

— Despre Harry?! exclamă marchizul.

Harry abia se întorsese de pe front unde luptase în bătălia de la Waterloo, sub comanda ducelui de Wellington. Avea doar douăzeci de ani pe atunci. Iar când după episodul Waterloo, războiul se sfârșise, Harry rămăsese în armata de ocupație încă doi ani.

După ce se întorsese la Londra începuse să se bucure de toate plăcerile de care fusese privat până atunci. Harry se înrolase în armată la o vârstă fragedă în loc să-și continue studiile ca alți tineri de familie bună. Era un tânăr chipeș și destul de înstărit; asta datorită banilor pe care-i moștenise de la tatăl său și a rentei foarte generoase oferite de marchiz.

De aceea numele său se afla pe lista invitaților fiecărei gazde din oraș. Căci toți îl considerau, după cum marchizul știa prea bine, o

partidă pentru tinerele care-și făceau debutul în societate.

Dar lui Harry începuse să-i placă să-și piardă timpul. Îi plăceau mai mult femeile căsătorite, care aveau un farmec aparte poate datorită faptului că erau discret neloiale soților.

— Băiatul ăsta trebuie să-și trăiască viața, să se distreze ori de câte ori i se oferă ocazia, îi spunea marchizul lui sir Hubert când i se înmânau facturi cu sume prea mari, în urma aventurilor lui Harry.

În același timp marchizul se amuza copios când Harry le lua banii la cărți membrilor mai tineri de la clubul White Horse, sau câștiga pariurile la cursele de cai. Harry, era un tânăr cu o statură atletică, un excelent călăreț, și câștiga fără eforturi prea mari toate cursele la care lua parte. Era de altfel o plăcere pentru el căci datorită lui sir Hupert își putea permite cei mai grozavi cai din ținut, pe care îi adunase în grajdurile palatului Stoke. La fel făcuse și la Mews unde extinsese construcția existentă doar pentru a mai adăuga și acolo niște grajduri. Cu sufletul strâns, marchizul renunțase la casa din Berkeley Square, și o vânduse când se afla la strâmtoare, înainte de, a-l cunoaște pe sir Hupert. Iar apoi acesta insistase pentru răscumpărarea acelei minunate case care fusese cândva cunoscută sub denumirea de Casa Walstoke. Aici locuia Harry în acest moment și era întotdeauna încântat când unchiul lui sosea într-o scurtă vizită. Iar marchizul sosise în urmă cu trei zile în timpul nopții dar Harry se scuzase că nu va putea fi cu el a doua zi întrucât avea o întâlnire pe care n-o putea contramanda.

— Du-te și distrează-te fiule, îi spusese marchizul. Asta făceam și eu la vârsta ta și n-am regretat niciodată.

— Am știut că mă vei înțelege, unchiule Maurice, zisese Harry dar am multe să-ți povestesc imediat ce timpul ne-o va permite.

— Sunt la dispoziția ta, Harry, spusese marchizul înțelegător.

Harry îi mai zâmbise o dată înainte de a dispărea într-o trăsură închisă lăsându-l pe bietul marchiz să ia masa singur. Iar marchizul își dorise să fi aranjat să cineze cu sir Hupert. Dar în cele din urmă pentru a nu-l dezamăgi pe bucătarul șef, mâncase singur.

Cu o seară înainte aranjase o întâlnire cu ducesa de Devonshire. Tocmai se pregătea să plece când apăru Harry care venise acasă doar pentru a se schimba.

— Ieși, unchiule Maurice?

— Mă tem că va trebui s-o fac, îi răspunse acesta.

— Iar eu speram să cinăm împreună, zise Harry simulând regretul, dar nu-i nimic, sper că nu te grăbești să ne părăsești din nou?

— După cum ți-am mai spus, dragul meu, sunt la dispoziția ta, zise marchizul, dar văd că tu ești foarte ocupat.

— Mă distrez cât mai mult căci asta mi-a recomandat doctorul după plictiseala din Cambrai.

Marchizul știa că acesta fusese locul în care staționase armata de ocupație. Ochii începură să-i strălucească.

— Am înțeles că ai petrecut foarte mult timp la Paris.

— Da, destul, admise Harry.

— Cu cele mai captivante și mai scumpe cocote din Europa, sublinie marchizul.

Harry începu să râdă.

— În mod sigur erau cele cu tarifele cele mai mari.

Apoi Harry urcă spre primul etaj al casei, în timp ce unchiul său porni spre conacul Devonshire. Iar acum, când marchizul se afla în fața realității aduse la cunoștință de sir Hupert nu-i venea să creadă că Harry are atâtea datorii. Era destul de greu de înțeles pentru că el nu numai că-i plătise majoritatea datoriilor dar îi și mărise renta. Și putuse să facă asta pentru că făcuse foarte mulți bani cu un an în urmă prin compania maritimă.

Sir Hupert își drese glasul:

— Mă tem, prietene Maurice, că vestea asta te va șoca dar mi s-a spus dintr-o sursă foarte sigură că Harry vrea să se însoare cu o actriță.

Marchizul îngălbeni. Pe moment nu mai putu articula nici o vorbă. Apoi, după ce-și trase sufletul, zise:

— Nu poate fi adevărat!

— Eu am înțeles că Harry nici nu se gândește să renunțe la ea, zise sir Hupert, și vrea să-ți comunice vestea cât mai curând.

Marchizul își aminti că Harry îi spusese că vrea o discuție între patru ochi cu el, dar nici în cele mai pesimiste visuri nu și-ar fi imaginat că va discuta un astfel de subiect.

— Cum se numește actrița? întrebă el.

— Camille Clyde, îi răspunse sir Hupert. Nu mă aștept s-o fi văzut sau să fi auzit de ea.

Dar marchizul o cunoștea.

Această Camille Clyde își făcuse renume de actriță jucând în piesele lui Shakespeare, apoi trecuse la comedie, gen în care dovedise un talent fără egal. Jucase rolul principal în multe piese, mai ales în comediile franțuzești care, bucurându-se de mare succes la Paris fuseseră traduse și în engleză. Despre această Camille Clyde se vorbeau multe la club. Era mica de statură, nu se putea spune că era o femeie frumoasă, dar era atrăgătoare, avea niște ochi foarte vii, strălucitori, verzi și părul roșu, după moda vremii. Se vorbea mult despre ea în oraș, mai ales în rândul gentlemenilor. Se spunea în special că era o persoană extravagantă. De aceea, cei cărora le oferea farmecele sale erau nobili mai bătrâni dar foarte bogați. Deci nu era surprinzător, gândi marchizul, ca Harry să vrea să cineze cu ea, și poate să-i ofere protecția sa o perioadă. Cât despre căsătorie...

Căsătoria era cu totul altceva. Marchizul nu putea crede că sir Hupert vorbise serios în privința intențiilor lui Harry. Trecu o vreme până când marchizul întrebă cu un glas tremurat:

— Cum ai aflat?

— Camille Clyde s-a lăudat la teatru că se poate considera deja contesă. Unul dintre amicii mei cunoaște o altă actriță care joacă în aceeași piesă cu Camille. Ea mi-a spus ce s-a discutat și a mai menționat că legalizarea relației celor doi ar putea avea loc foarte curând.

— Nu pot să cred! zise marchizul.

Era o lovitură neașteptată.

Văzându-l atât de îngrijorat și temându-se ca vestea să nu-i provoace vreun atac de cord, sir Hupert îi puse o mână pe braț, încercând să-l liniștească.

— Am știut c-o să te dau peste cap cu asta, zise

— Puțin spus. Sunt de-a dreptul revoltat! Cum crezi că voi permite ca moștenitoarea casei Stoke să fie o actriță? Să locuiască în încăperile pe care cu atâta strădanie le-am decorat și să ia locul mamei mele care era o lady?

Vocea marchizului începu să tremure de emoție. Dar deodată el se ridică furios și bătu cu pumnul în masă:

— Nu voi lăsa să se întâmple asta! Voi lupta din răsputeri împotriva acestei căsătorii! Chiar dacă va trebui să-l dezmoștenesc pe tânărul Harry!

— Asta n-o s-o poți face, zise sir Hupert pe un ton liniștit. Amintește-ți că anul trecut i-ai mărit renta de trei ori. Nu mai ai cum să-i iei banii înapoi, Maurice.

Marchizul trase aer în piept.

— Și atunci ce să fac? Pentru Dumnezeu, Hupert, ce să fac?

Sir Hupert se lăsă înapoi în scaun.

— Și eu mi-am pus întrebarea asta înainte de sosirea ta, zise el, și sincer să fiu, Maurice, eu mi-am imaginat întotdeauna că într-o zi Tereza și Harry se vor cunoaște și se vor îndrăgosti.

Făcu o pauză înainte de a adăuga:

— Ar putea trăi la palatul Stoke, care apoi să le rămână copiilor lor.

— Știi, Hupert, zise marchizul, că și eu am avut același gând? Când am văzut-o pe Tereza anul trecut când s-a întors din vacanță, mi-am spus că n-am văzut altă fată atât de frumoasă și, după cum spuneai, seamănă mult cu mama ei.

— Nu cred că Harry a văzut-o, zise sir Hupert.

Marchizul clătină din cap.

— Harry, dacă-ți amintești, s-a dus direct la Londra când s-a întors din Franța, iar tu și Tereza ați plecat atunci, undeva în nord.

— Asta înseamnă că trebuie să facem în așa fel încât ei să se întâlnească, zise sir Hupert.

Vorbea pe același ton ca atunci când plănuia ceva nou pentru compania sa maritimă, sau când îi mai venea vreo idee nouă despre felul în care și-ar putea investi banii.

— Am putea organiza ceva, dar cât timp ne-a mai rămas?

— Tocmai asta mă frământă, dar pot afla de la prietenul meu tot ce se pune la cale. Tu va trebui să insiști ca Harry să te însoțească la palatul Stoke.

— Voi face orice pentru a împiedica această căsătorie nepotrivită! Oare el nu realizează care sunt implicațiile unei astfel de căsătorii?

Sir Hupert nu zise nimic iar marchizul continuă la fel de indignat:

— Oare Harry nu are nici un respect pentru titlul nobiliar, pentru mine, pentru Stoke sau pentru poziția sa în societate?

Marchizul tăcu un moment apoi continuă pe același ton:

— Cine ar primi o actriță în casă, chiar dacă are titlu nobiliar? Căci toată lumea va ști cine a fost, și mai ales cum a dobândit titlul!

Pe când își exprimau amândoi indignarea își amintiră cum, în tinerețea lor, ducele de Derby făcuse aceeași greșeală, se căsătorise cu o actriță, numită Elizabeth Farren. Aceasta fusese prima actriță care pătrunsese în rândurile nobilimii. Căsătoria provocase un scandal grozav la vremea respectivă, iar ecourile lui se mai simțeau și după atâția ani, când actrița era considerată tot o intrusă.

— Nu voi tolera asta! Numele meu nu va fi astfel înjosit! continuă marchizul cu aceeași vehemență de parcă i s-ar fi adresat chiar ducesei de Derby.

— Am știut că astfel vei reacționa, zise sir Hupert, și cu toate că această Camille Clyde este o tânără drăguță, ea nu se poate ridica peste nivelul unei femeie simple, cu trăsături comune. Cel puțin așa ar fi considerat-o soția mea, pufni el cu dispreț.

— Cred că voi pune să i se taie capul dacă numai așa voi putea să împiedic mutarea ei în palatul Stoke.

Capitolul 2

Pe drumul de întoarcere de la scoală Tereza simțea ca va începe un nou capitol în viața ei. Fusese foarte ocupată în ultimul trimestru; învățase mult pentru a-și mulțumi tatăl prin cele trei premii luate. Fusese prima la engleză, limbi străine, matematică, și știa că asta îl va face fericit.

Îi făcuse plăcere să învețe la această școală aflată în apropierea stațiunii Bath. Era renumită pentru înalta calificare a profesorilor și standardele morale; aici veneau copiii celor mai înstărite familii din Anglia. Tereza voise ca prin rezultatele foarte bune obținute să-și mulțumească părintele care o trimisese la această școală, unde i se permisese chiar să-și aducă două animale preferate: calul și câinele.

Celelalte eleve puteau să călărească dacă voiau, dar numai pe caii școlii. Dar sir Hupert considerase că aceștia nu erau destul de buni pentru fiica ei; de aceea Terezei i se permisese să-și aducă un cal și un grăjdar pentru a-l îngriji. Obișnuia să călărească în fiecare dimineață, și uneori, când timpul i-o permitea, și după-amiaza. Nici una dintre colegele ei nu-și manifestase invidia pentru tratamentul special care-i fusese acordat Terezei, căci înțeleseseră toate că era mult mai bună la călărie decât oricare dintre ele. De fapt, la terminarea școlii majoritatea fetelor renunțau la călărie, sau poate o mai practicau accidental. Dar nici una dintre ele nu-și dorea să meargă în galop pe câmp, așa ca ea. Înainte de a părăsi școala Tereza aranjase ca Mercury, calul ei, să fie trimis acasă, în cele mai bune condiții. Oricum, tot pe acest cal urma să călărească și la Londra. Tatăl ei îi spusese că în acest sezon își va face debutul în societatea londoneză, și în acest scop aranjase cu contesa de Wilton s-o prezinte la curte. Tereza nu era foarte entuziasmată de ceea ce urma să se întâmple, dar nu nega că ideea de a merge la baluri o încânta. Adesea, temele preferate de discuție cu colegele ei erau balurile la care vor participa când vor fi terminat școala. Dar de fapt, Tereza era mult mai interesată de vapoarele tatălui ei și abia aștepta ca acesta s-o ducă la Liverpool, să vadă tot ce se întâmpla acolo. Asta făcea tatăl ei în fiecare vacanță. Sir Hupert i se adresa ca unui fiu și-i descria toate modificările, îmbunătățirile pe care le aducea muncii și șantierelor sale navale. Îi mai dezvăluia și din secretele marinăriei, așa încât Tereza putea să explice foarte bine de ce un vas era mai rapid decât

altul... Îi spunea totul despre afacerile lui, despre planurile de viitor sau companiile care-l interesau și pe care voia să le cumpere.

Tereza îl asculta cu mult interes și-i punea întrebări pertinente.

Iar acum, pe drumul spre casă, ea se gândea cu bucurie că se vor duce la Liverpool și poate, tatăl ei o va lua într-un voiaj pe mare. Acum, când se terminase războiul, englezii puteau să plece mai ușor în Franța și în alte părți ale Europei. Ea ascultase cu mult interes povestirile colegelor ei de școală care fuseseră în Franța și Italia, de unde se întorseseră pline de noutăți, impresionate de comorile pe care le văzuseră la muzee, biserici și palate.

„Trebuie să călătoresc și eu", își spuse Tereza, întrebându-se dacă tatăl ei își trimitea vasele și în Mediterana.

Tereza călătorea peste tot cu Rufus, un cocker spaniol, căruia după câteva discuții cu directoarea școlii i se permisese să stea la picioarele ei în timpul orelor de clasă. Era un câine inteligent; înțelesese că nu trebuia să facă zgomot în timpul orelor. La terminarea lor el sărea în sus de bucurie spre deliciul celorlalte eleve. Rufus scânci în somn, iar Tereza îl mângâie ușor netezindu-i blănița, apoi hăinuța cea roșie pe care abia i-o cumpărase. Se gândi ce mare bucurie ar fi fost pentru el să meargă la Globe. Adesea, Tereza obișnuia să-și necăjească tatăl cu privire la numele pe care-l dăduse conacului pe care-l cumpărase la țară pentru mama ei, pe undeva prin Lancashire, care aparținuse unei distinse familii. Aceștia îl vânduseră pentru că moștenitorul conacului fusese ucis în război. Casa purta încă numele proprietarului ei, dar sir Hupert, ușor amuzat, o rebotezase Globe Hall.

— De ce Globe Hall, tată? îl întrebase Tereza, când auzise prima oară denumirea.

— Asta în eventualitatea că vapoarele mele vor face înconjurul lumii! îi răspunsese sir Hupert. Și întrucât flota lui se mărea în fiecare an cu noi achiziții, era foarte posibil ca acest lucru să se realizeze.

Tereza își petrecea toate vacanțele la Globe Hall, căci sir Hupert nu considera că Londra era un mediu propice dezvoltării ei. Mai târziu când se va maturiza și va putea distinge binele de rău, va merge și acolo, dar deocamdată... Sir Hupert era conștient de frumusețea fiicei sale și pe măsură ce treceau anii și fata se făcea tot mai frumoasă, el era tot mai îngrijorat. În mintea lui stăruia un singur cuvânt: vânătorii de zestre! Căci știa el prea bine ce se putea întâmpla.

Moștenitoarele bogate erau vânate de petrecărețiii care-și pierduseră averile prin cazinouri, la jocurile de noroc, unde beau prea mult și-și pierdeau mințile. Dacă puneau mâna pe o sumă cât de mică de bani aceasta era imediat risipită pe cărți și pe femei. De aceea, sir Hupert își propusese s-o păzească de această categorie de pretendenți.

Tereza nu mai fusese acasă de la Crăciun, când se bucurase de fiecare clipă petrecută alături de tatăl ei la Globe Hall. Călăriseră caii

nemaipomeniți care se aflau în grajdurile casei, se bucurară de prezența prietenilor pe care-i invitaseră alături de ei în conacul acela imens.

Tereza nu-i uitase nici pe copiii din sat, pentru care adusese diferite cadouri.

— A fost o vacanță grozavă, tată! spusese Tereza când își luaseră rămas bun și-şi sărutase tatăl la despărțire. Îți mulțumesc pentru tot ce faci!

După plecarea ei sir Hupert se gândi că tot ce o încântase acum pe fiica lui nu va mai fi la fel de amuzant pe la sfârșitul anului.

De aceea, sir Hupert aranjă cu contesa de Wilton să organizeze un bal în onoarea Terezei la palatul Stoke. Un altul urma să fie organizat la Londra, pentru care el și marchizul întocmiseră o listă lungă de invitați. Căci sir Hupert înțelegea prea bine că fiind atât de bogat, fiicei sale urmau să-i fie deschise toate ușile din Mayfair.

Nu voia decât să evite bărbații care o vor vâna pe Tereza pentru zestrea ei și nu pentru că s-ar fi îndrăgostit de ea. Iar Tereza era o fată foarte frumoasă, așa încât era imposibil ca orice bărbat ce se afla în preajma ei să nu se lase impresionat de frumusețea și drăgălășenia ei. Avea ochi expresivi, o piele extrem de albă și frumoasă, părul blond-auriu. Semăna mult cu mama ei.

Cu toată asemănarea dintre cele două, Tereza mai avea ceva, ceea ce sir Hupert admise că nu văzuse la nici o altă femeie, iar marchizul fu de acord cu el.

— Tereza este unică, zise el și va fi foarte greu să-i găsim un bărbat pe măsură, sau mai corect spus un bărbat care s-o merite.

— La asta mă gândeam și eu zise sir Hupert, dar orice ar fi trebuie să facem totul s-o păzim de vânătorii de averi.

Sir Hupert se gândi la un recent scandal din lumea bună legat de căsătoria unei fete, căruia proaspătul mire îi mărturisise imediat după nuntă că a luat-o numai pentru bani. Recursese la acest gest pentru că apucase destul de devreme să toace averile mamei și mătușii lui.

— Nu-ți face probleme, Hupert, zise marchizul, Tereza va avea doi câini de pază, eu și tu!

Sir Hupert începu să râdă de descrierea făcută.

Tereza aștepta cu nerăbdare deschiderea sezonului, ca un copil căruia i se promisese că va fi dus la un spectacol minunat.

— Va fi emoționant, nu, Rufus? Dar cu toate acestea vom număra zilele până ne vom putea întoarce la Globe Hall, unde ne va plăcea mai mult decât îmbrăcatul după ultima modă și dansul pe podelele acelea lustruite.

Apoi, Tereza își spuse că trebuia să aprecieze eforturile pe care le făcea tatăl ei pentru ca debutul ei în societate să fie un succes.

El îi ceruse să alcătuiască o listă cu fostele colege de școală pe care

voia să le invite cu această ocazie și să adauge și alte prietene, dacă voia.

Tereza alcătui lista și când o termină fu surprinsă cât de scurtă era.

Când era la Globe Hall stătea acolo numai cu tatăl ei și viața alături de el i se părea atât de interesantă. Acum putea să înțeleagă de ce-l adorase mama ei.

Când ajunse în Berkeley Square, sir Hupert o aștepta. Tereza se repezi în brațele lui spunându-i:

— Tată! Sunt acasă acum, niciodată n-o să te mai las singur!

— Este minunat să te am alături, draga mea, spuse el.

— Am atâtea să-ți spun și mai ales trei premii să-ți arăt!

Ea se gândi că tatăl ei va fi foarte impresionat.

— Dar văd două achiziții noi! exclamă Tereza intrând în salon. Mai ales tabloul de deasupra șemineului!

— Am știut că o să-ți placă, zise sir Hupert, dar stai să vezi; am pentru tine un Stubbs[1] în birou care sunt sigur că-ți va încânta privirea.

— Vreau să văd totul, să aflu de unde le-ai cumpărat și cât ai plătit pe ele, zise Tereza. Ea-și întinse brațele și exclamă: o, tată, este grozav să știu că nu mă mai întorc la scoală! Dacă aș fi fost băiat, m-ai fi putut iniția în afaceri, pentru a te putea ajuta. Dar ce contează dacă sunt fată sau băiat, când asta vreau să fac!

Sir Hupert începu să râdă.

— Draga mea, zise el, vei fi frumoasa sezonului!

Tereza se arătă dezamăgită.

— Asta înseamnă că fetele de seama mea mă vor privi cu invidie. Aș fi mai fericită, tată, dacă aș putea lucra cu tine.

— Eu am muncit din greu toată viața pentru ca mama ta să aibă tot ce și-a dorit, iar de când am pierdut-o muncesc numai pentru tine; ceea ce vrei tu este o muncă prea grea, nu este pentru o femeie.

Vocea i se înmuie când începu să vorbească despre soția lui, iar Tereza realiză încă o dată că îi simțea foarte mult lipsa. Sir Hubert continuă, schimbând subiectul:

— Vreau să fii cea mai elegantă, să ai cei mai frumoși cai, de fapt să ai tot ce-ți dorește inima.

— Dragul meu tată! exclamă Tereza, știu că faci totul pentru fericirea mea! Dar ai uitat ceva.

— Ce anume, fata mea? o întrebă sir Hupert.

— Când am fost concepută, am împrumutat fizicul maniei și mintea ta!

Sir Hupert își privi uimit fiica.

— Mintea? repetă el.

— Exact, zise Tereza. La școală se vorbea la început pe la spatele meu, apoi mi s-a spus chiar în faţă că am o minte ascuțită ca de

bărbat, ceea ce nu este bine pentru o femeie. Și desigur, asta este contribuția ta.

Sir Hupert începu să râdă.

— Am fost acuzat de multe lucruri în viața mea, exclamă el, dar pentru prima oară mi se reproșează că am făcut o fată prea deșteaptă!

— Vezi tu, tată, problema este că pe mine mă plictisesc lucrurile prea facile. Simt nevoia să lupt, să dobândesc cu greu ceva pentru a avea satisfacția realizării. Vreau să lupt ca și tine, să ajung să dispun prin luptă de ceea ce am!

— Mă uimești! exclamă sir Hupert. Trebuie să-ți mărturisesc că nu m-am gândit niciodată la acest aspect al problemei, eu am vrut să-ți fac viața ușoară, să te bucuri de tot ceea ce-ți pot oferi banii mei.

— Imaginează-ți, tată, ce grozav ar fi dacă aș putea să te ajut să-ți controlezi navele, să închei contracte noi, să vizitezi țări, să stabilești contacte cu oamenii de acolo, și să îmbunătățim activitatea de zi cu zi. Îți promit că voi fi la fel de eficientă ca oricare bărbat tânăr care vrea să se afirme.

Dar pentru că era o problemă nouă pe care sir Hupert nu avusese cum s-o anticipeze, și care i se părea ceva destul de revoluționar pentru acele vremuri, el nu răspunse.

Ziua următoare Tereza se duse la cumpărături cu contesa.

Sir Hupert rămase singur cu marchizul și-i povesti discuția avută cu fiica lui.

— Este o cerere neobișnuită! exclamă marchizul, dar ar fi trebuit să prevezi asta, Hupert. Dacă ai fi avut un fiu te-ai fi așteptat să fie un băiat inteligent ca tine, dar având o fiică n-ar fi vrut să aibă doar un chip frumos, iar minte de loc!

— Până aici n-ar fi nici o problemă, exclamă sir Hupert, dar imaginează-ți cum o vor privi bărbații care-i vor face curte!

— Nu văd ce e rău în asta, zise marchizul. Sunt într-adevăr și bărbați care nu au mai multă minte decât un vierme și eu n-aș avea curajul să le încredințez banii mei!

Dar chiar în timp ce rostea aceste cuvinte el realiză că făcuse o greșeală. Prietenul lui se încruntă amintindu-și de vechea lui problemă, vânătorii de zestre. Cei doi se priviră o secundă, gândindu-se la același lucru.

— Wellington a fost foarte mulțumit de Harry, zise marchizul, după un moment de tăcere. Mi-a spus că dacă Harry ar fi rămas în armată ar fi ajuns cu siguranță general.

— Dar tu mi-ai spus, marchize, că el a insistat să demisioneze, îi replică sir Hupert.

— Asta din armata de ocupație, explică marchizul. A fost un gest corect. Nu era bine pentru toți tinerii ăia sa stea acolo fără să aibă

nimic de făcut, mai ales că și de plăcerile oferite de Paris se cam plictisiseră.

Sir Hupert nu răspunse nimic.

El se gândea numai la faptul că Harry schimbase tentațiile unei capitale cu ale alteia. Dar în același timp el își spuse că oricum ar fi fost, la cei douăzeci și șapte de ani ai lui și la banii moșteniți, Harry nu putea fi un vânător de zestre.

Ca tutore al lui Harry, marchizul investise banii acestuia și pe ai săi în diverse afaceri la sfatul lui sir Hupert. Acum, marchizul era foarte bogat. De aceea, când averea sa se va adăuga la cea a nepotului său, Harry nu va mai avea nevoie să se însoare pentru avere. Dar trebuia împiedicat să se însoare cu o actriță. Dacă ar fi făcut-o nu numai că i-ar fi distrus inima unchiului său, dar ar fi fost o adevărată insultă adusă întregii familii și înaltei societăți din care făcea parte. Sir Hupert rosti cu voce tare vorbele care erau deja în gândul marchizului.

— Vom pleca vineri la palatul Stoke.

— Îl voi face pe Harry să vină cu noi, adăugă marchizul.

Tereza sări în sus de bucurie când auzi că vor merge la palatul Stoke.

— Îți dai seama, tată, zise ea, pentru că am petrecut vacanțele doar la țară n-am ajuns până acum să văd palatul! În mintea mea mi l-am închipuit întotdeauna ca pe un palat de basm.

— Acum o să ai ocazia să-l vezi, spuse tatăl ei și sunt sigur că vei fi încântată! Nu realizezi cât am muncit eu și marchizul să-l facem să arate ca la început.

El văzu că Tereza îl asculta cu ochii mari și continuă:

— Am colindat toată Anglia ca să găsim mobilierul care a existat acolo acum sute de ani. Cred că vei aprecia galeria de tablouri a marchizului, care după părerea mea este mai bună decât oricare alta din Londra!

— Abia aștept ziua de vineri când vom ajunge acolo, iar pe atunci deja îmi vor fi sosit și cele mai frumoase toalete pe care le-am ales la sfatul contesei.

Tereza începu apoi să râdă și adăugă:

— Contesa este atât de apropiată de mine, tată, și-mi spune că atunci când mă ajută să-mi cumpăr toalete este ca și cum și le-ar cumpăra chiar pentru ea! Mi-a povestit că în copilăria ei familia ei era atât de săracă încât ai ei au făcut mari economii pentru ca să-i poată cumpăra două rochii, în care să debuteze în societate.

— Și cu toate astea s-a măritat foarte bine, cu un bărbat foarte bogat, zise sir Hupert.

— S-au îndrăgostit de cum s-au văzut, zise Tereza, iar contesa mi-a

mărturisit că au avut o căsnicie foarte fericită până când a murit el, anul trecut.

Apoi, pe un ton mai scăzut, Tereza continuă:

— Tată, cred că marchizul a rugat-o să se ocupe de toaletele mele pentru a nu-i mai da răgazul necesar să se gândească la moartea soțului ei.

— Fă tot ce poți, draga mea, s-o mai înveselești, îi vom fi foarte recunoscători pentru că te va introduce în societate.

— Sper să nu te dezamăgesc, tată! Mi-ai spus că voi avea un mare succes. Dar va fi umilitor dacă atunci când voi apărea nu mă va remarca nimeni!

— Nu-ți face probleme în privința asta, draga mea, o liniști sir Hupert.

El se gândea desigur că dacă societatea nu va fi impresionată de frumusețea Terezei, va fi sigur la aflarea bogăției ei! Căci nu puțini vor fi cei care vor reacționa imediat știind că este singura moștenitoare.

Marchizul se ocupa de aranjarea vizitei lor la palatul Stoke. Tereza continuă să facă cumpărături pentru a arăta cât mai bine la debutul în înalta societate, iar sir Hupert plecă spre Tattersall, unde se țineau niște licitații. Auzise că urmau să se vândă acolo niște cai de rasă și într-adevăr nu rămase dezamăgit de ceea ce văzu. Cumpără șase fără a se uita la preț care era cam piperat și aranjă ca aceștia să fie expediați imediat la Stoke, gândindu-se că astfel îl va tenta pe Harry să vină acolo, la sfârșitul săptămânii.

Chiar dacă el avea alt program, acești cai vor constitui o atracție irezistibilă la care în mod sigur va ceda. Sir Hupert tocmai părăsea Tattersall când își văzu un prieten. Era lordul Charles Graham, care-i spusese despre intenția lui Harry de a se căsători cu Camille Clyde. Acesta tocmai se uita la unul dintre caii care nu fuseseră scoși la vânzare. Sir Hupert se apropie și-i puse o mână pe umăr lordului Charles.

— Abia așteptam să te văd, Charles, îi spuse el.

— O, Hupert, ce plăcere! răspunse prietenul lui. Am sosit cam târziu, dar am aflat că ai luat cele mai frumoase exemplare!

— Ar fi fost păcat să pierd vreunul din ele!

Prietenul lui începu să râdă.

— Voiam un armăsar nou pentru Winter. Am sosit prea târziu, după cum ți-am mai spus.

— Charles, voiam să te văd și să-ţi vorbesc, zise sir Hupert.

— În ce problemă? îl întrebă acesta.

Sir Hupert îl luă de braț și se depărtară de locul aglomerat, retrăgându-se spre un colț mai liniștit.

— Îți mai amintești ce mi-ai spus despre Harry Lanbourne? îl

întrebă sir Hupert. Este adevărat că are intenția să se însoare cu actrița?

— Este cel puțin ciudat că-mi pui o astfel de întrebare. Aseară am fost cu Rosie, care după cum știi, are un rol destul de neînsemnat în piesa în care joacă și Camille.

Sir Hupert dădu din cap. El știa prea bine sursa informațiilor lui Charles.

— Ți-a mai spus ceva, vreo noutate? întrebă el.

— Nimic mai mult decât că frumoasa Camille s-a hotărât să-l accepte pe Harry.

Sir Hupert își ținu respirația.

— Ești sigur de asta?

— Iubita mea este confidenta ei, și o invidiază foarte tare. Cred că pentru creaturile astea, e mare lucru să intre în înalta societate, este scopul lor în viață. Toate se văd strălucind printre nobili, și nu-și dau seama că riscă să nu poată intra în vreo sală de bal pentru că n-ar putea fi acceptate acolo, sau ca sala să se golească imediat ce-și fac ele apariția.

Sir Hupert se încruntă și veni mai aproape de prietenul lui.

— Charles, te rog să fii foarte sincer și să-mi spui dacă ai aflat ceva concret referitor la data când va avea loc căsătoria.

Charles ridică din umeri.

— Dacă ar fi știut, iubita mea mi-ar fi spus, zise el, nu știu decât că frumoasa Camille s-a decis să se mărite cu Harry. Dacă vrei să afli părerea mea, tânărul Lanbourne face cea mai mare prostie să se lege la cap cu o astfel de individă!

— Și eu cred la fel, Charles, dar știi că uneori inimii nu-i poți porunci, zise sir Hupert încruntat de parcă atunci ar fi aflat că i s-au scufundat toate corăbiile.

Nici nu-și luă rămas-bun de la amicul său ci se năpusti imediat afară din Tattersall. Nu mai putea să spere decât că această teribilă ceremonie nu va avea loc înainte de sfârșitul săptămânii, când plănuiseră să-l atragă pe Harry la palatul Stoke.

Sir Hupert spera că tânărul își va ține promisiunea și va veni. Apoi, își aminti brusc că avea o întâlnire cu un căpitan de cursă lungă care se întorsese de curând de pe mare, dintr-un lung voiaj în China. Sir Hupert aproape uitase de această întâlnire în marea lui dorință de a cumpăra caii pentru marchiz. Îi spusese secretarei sale să ia legătura cu căpitanul al cărui nume era Chang Mai. Se urcă în trăsură și scoase din buzunar bucata de hârtie pe care era scrisă adresa căpitanului. Când o citi ridică din sprâncene apoi izbucni în râs. Știind că acest căpitan era un ticălos, nu fu defel surprins să vadă că acesta-i dăduse o adresă din Chinatown. Iar într-o asemenea conjunctură nu era de mirare ca vasul lui să transporte mărfuri ilegale, căci în Chinatown

avea piață de desfacere pentru ele; bijuterii, comori orientale, pietre prețioase și talismane. Ca să nu mai vorbim de droguri. Chinatown era renumit pentru abundența de amatori de hașiș sau cocaină.

Mă întreb ce mi-o fi adus de data asta, își spuse el.

Cu un an în urmă când căpitanul plecase în cursă, sir Hupert îi ceruse să-i aducă ceea ce credea el că se va vinde mai bine.

— Am adus ce mi-a cerut excelența voastră! zise omul de cum îl văzu, ceva ce va face gaură în buzunarele tuturor.

— Nu mă deranjează să facă găuri și în ale mele, numai să fie ceva care să mă intereseze, îi spuse sir Hupert.

Cu toate acestea, el suspecta că tot ce aducea Chang Mai erau lucruri de furat, mai precis lucruri care fuseseră furate din Anglia cu mult timp în urmă. Așa se întâmplase cu multe bunuri ale mănăstirilor care fuseseră jefuite de averile lor. Dar până acum sir Hupert avusese înțelepciunea să nu pună prea multe întrebări. Se mulțumise să mai adauge la colecțiile sale câte un Budha, diferite alte statuete sculptate din jad, șiraguri de perle aduse din golf, Atunci când trăia soția lui și le purta era invidiată de fiecare femeie prezentă. De aceea, sir Hupert era sigur că acel chinez care-l aștepta îi adusese lucruri de interes.

Marchizul, aflat la una dintre ferestrele castelului văzu un faeton[2] oprind în fața intrării și fu sigur că acesta îl adusese pe Harry. Nu sperase ca nepotul lui să se mai întoarcă până seara și totuși... Marchizul realiză că ar fi o mare greșeală din partea lui Harry dacă i-ar spune despre apropiata lui căsătorie, având în vedere că el și sir Hupert plănuiseră să-l atragă la castelul Stoke, la sfârșitul săptămânii, când urma ca Harry s-o întâlnească pe Tereza. Marchizul se temea că va avea vreo reacție necontrolată și îi va zădărnici planurile. Se îndreptă spre șemineul din încăpere cu hârtiile la care lucra. După câteva minute ușa se deschise și Harry își făcu apariția.

Privindu-l, marchizul realiză încă o dată că acesta era un băiat frumos, și că părea mulțumit de el însuși. Și pentru că se temea de reacția pe care ar putea s-o aibă, marchizul spuse repede, de cum îl văzu:

— O, bine ai venit, Harry, dar ca de obicei nu ne sincronizăm. Tocmai plecam. Dar vreau să știi că este foarte important să vii mâine la castelul Stoke.

Marchizului i se păru că citește consternare pe figura lui Harry, care, după ce se dezmetici, îl întrebă:

— De ce este atât de important, unchiule?

— Sir Hupert ne-a făcu un dar neprețuit, replică marchizul. A fost la licitație la Tattersall unde a cumpărat caii lui Feversham.

— Caii Feversham?! exclamă Harry. Am auzit că au fost vânduți la niște preturi exorbitante și de aceea nici nu m-am mai deranjat să

ajung acolo.

— Ei bine, sir Hupert i-a cumpărat pentru noi. De aceea mi s-ar părea rușinos să nu fim acolo când îi va aduce.

— Desigur, unchiule, fu Harry de acord. Abia aștept să-i călăresc!

Marchizul oftă.

— Numai sir Hupert își putea permite să plătească prețul ăsta.

— Sunt de acord cu tine, zise marchizul; Feversham nu i-ar fi vândut dacă nu s-ar fi băgat în acele afaceri neinspirate care erau să-l ducă la ruină! A dat dovadă de inconștiență, și scuză-mi expresia, prostie, mai zise el.

— Totul s-a dovedit a fi în avantajul nostru, remarcă Harry. Îi sunt recunoscător lui sir Hupert pentru că i-a adăugat grajdurilor noastre, care nu sunt cu nimic mai prejos de cele ale lui Feversham! Nu mai trebuie să-ți spun eu, cred, știi bine!

— Este un compliment care mă umple de bucurie! zise marchizul.

Urmă un moment nefiresc de tăcere și marchizul avu impresia că Harry ar fi vrut să i se destăinuiască. Pentru a-l împiedica s-o facă, el îi spuse:

— Îmi pare rău, nepoate, dar am întârziat deja, aș vrea să mai discutăm despre ultimele achiziții ale lui sir Hupert și despre Stoke, dar trebuia să fiu la duce de o jumătate de oră.

El se și îndreptă spre ușă și observă că Harry părea că se ține după el.

— Vei fi acasă la cină, unchiule Maurice?

— În seara asta nu, băiete.

Când ajunse în hol observă că trăsura era deja pregătită și-l aștepta. Se urcă în ea mai hotărât ca niciodată să se îndrepte spre Clubul White. Spera să-și întâlnească acolo prietenii care ar fi putut să-i spună mai multe despre Harry și apropiata lui căsătorie cu actrița. Trăsura marchizului se îndreptă spre strada Berkeley apoi intră în piața Piccadilly. Marchizul se trezi rugându-se să i se ofere posibilitatea de a-l împiedica pe nepot să facă o mare greșeală.

Capitolul 3

Sir Hupert ajunse la casa lui din Berkeley Square în jurul orei șapte. Când intră în hol, majordomul îi și spuse:

— Înălțimea sa se află în birou, sir.

Gândindu-se că se întâmplase ceva rău, căci altfel marchizul n-ar fi sosit la asemenea oră, sir Hupert se îndreptă spre biroul său. Marchizul citea un ziar, pe care-l lăsă să-i cadă din mână când el apăru.

— Ai întârziat atât de mult, dragul meu, încât începusem să-mi fac probleme!

— Am fost în Chinatown, îi răspunse sir Hupert, și am adus niște achiziții foarte interesante pe care abia aștept să ți le arăt.

Puse pe o măsuță pachetul pe care-l avea în brațe, dar apoi se opri un moment privindu-l fix pe marchiz.

— Bănuiesc că ai ceva să-mi spui!

— Am zise marchizul a cărui supărare se simțea și din glas, dar aș vrea să văd mai întâi lucrurile despre care-mi spuneai!

— Cred că ar fi cel mai bine să bem ceva, zise sir Hupert, apoi se duse direct la dulapul cu băuturi de unde scoase o sticlă de șampanie și turnă în două pahare.

— Mi-am închipuit că vei simți nevoia unui pahar de șampanie în seara asta, după noutățile pe care le-ai aflat și le-am spus servitorilor s-o pună la gheață.

— Ești foarte atent la toate, ca de obicei, remarcă marchizul.

Sir Hupert se îndreptă spre măsuța pe care pusese pachetul. Era împachetat destul de grosolan, dar reuși să-l desfacă imediat. Ridică din el cu mare grijă o statuetă a lui Krishna, zeul hindus al dragostei. Era sculptată în aur cu diferite pietre prețioase.

— Îmi place! exclamă marchizul.

Dar abia atunci realiză sir Hupert că nu era cel mai indicat moment pentru a-i arăta marchizului zeul dragostei, așa că se grăbi să scoată altceva din pachet. Scoase un elefant din cuarț roz, care pe fildeși avea câte o perlă.

Marchizul îl privi cu aceeași încântare.

— Nu pot să înțeleg, zise el, cum un amărât de căpitan de navă are asemenea gusturi rafinate, remarcă marchizul.

— Bănuiesc că a primit ceva educație, poate de la predecesorii lui,

îi răspunse sir Hupert. Cred că-ți va plăcea cel mai mult cel de al treilea obiect pe care l-am adus și care era ceea ce-mi lipsea din colecție.

El scoase un Bodhisattva sculptat din lemn, care aparținuse dinastiei Sung încă din anul 960. Lemnul nu avea nici o crăpătură, iar culorile erau foarte vii. Sir Hupert privi statueta cu încântare, iar marchizul îl întrebă:

— Asta este tot?

— Pentru moment, da. Va mai fi un obiect dar despre ăsta îți voi vorbi mai târziu.

El scoase de pe fundul pachetului o sticluță pe care o așeză cu grijă lângă cele trei obiecte de pe masă.

Marchizul o privi curios, dar înainte ca el să apuce să spună ceva, sir Hupert zise:

— Acum, Maurice, este rândul tău. Ce ai aflat?

— Am fost la club, începu acesta. Am plecat repede tocmai pentru ca să evit ca Harry să-mi povestească despre căsătoria lui. Iar când am ajuns la club am aflat că avea toate motivele să se grăbească să-mi spună.

— De ce? întrebă sir Hupert curios.

— L-am văzut pe prietenul tău, lordul Charles Graham, și mi-a spus și mie ceea ce ai aflat tu la Tattersall.

— Asta puteam să-ți spun chiar eu, nu era nevoie să te duci acolo, zise sir Hupert. Alte informații ai mai primit?

— Pentru ca să mă asigur că nu este o confuzie, continuă marchizul, l-am rugat pe Graham să se ducă la actrița lui, celebra Rosie, să afle dacă mai știe și altceva.

Văzând figura marchizului, sir Hupert înțelese că Rosie venise cu detalii.

— Și, ce-a zis Rosie? întrebă sir Hupert nerăbdător.

— Am așteptat în trăsură în timp ce Graham a urcat în apartamentul ei, să afle dacă mai avea alte informații.

Observând figura prietenului său, sir Hupert înțelese că femeia avusese și altceva de spus.

— Ei, ce-a zis? îl întrebă el văzând că marchizul nu spune nimic.

— Actrița, zise marchizul în cele din urmă, i-a spus că dimineața a fost repetiția la piesa în care ea joacă alături de Camille Clyde. După terminarea repetițiilor, Camille s-a lăudat cu căsătoria ei care va avea loc duminică seara sau luni dimineața.

— A invitat pe cineva la eveniment? întrebă sir Hupert.

Marchizul scutură din cap.

— Nu, i-a spus lui Graham că se va desfășura în secret. După ceremonie își va invita prietenii să bea în sănătatea ei.

Vocea marchizului părea că se diminuează la fiecare vorbă pe care

o rostea. Apoi, el izbucni în lacrimi:

— Hupert, te rog învață-mă ce să fac!

— Am răspunsul pregătit, spuse sir Hupert, ascultă-mă cu atenție.

— Sunt atât de fericită! îi spuse Tereza tatălui ei.

Era vineri iar după-masă Tereza și sir Hupert porniră spre palatul Stoke. Erau doar ei doi în faetonul cel nou al lui sir Hupert de care acesta era foarte mândru.

Marchizul și Harry călătoreau într-un alt faeton care pornise cu două ore înainte.

— Cu cât scot mai devreme băiatul din Londra cu atât mai bine! i se spovedise marchizul lui sir Hupert. Îl las pe Harry să conducă faetonul pentru că având de condus trei cai va avea probleme și nu se va gândi la ale lui.

Sir Hupert considerase că era o idee excelentă. Iar el se bucură de orele pe care avea să le petreacă în compania fiicei sale, și începu prin a-i povesti care fusese contribuția lui la proiectul faetonului, îi vorbi despre arcurile, roțile și suspensiile acestuia.

— Dacă este tras de cai bine hrăniți și odihniți nu mă poate întrece nimeni la nici o cursă!

Tereza începu să râdă.

— Tu câștigi întotdeauna, tată!

— Sper c-o s-o pot face și săptămâna asta! zise sir Hupert.

— Ce vrei să faci, tată?

— Tocmai asta voiam să fac acum, draga mea și am nevoie de ajutorul tău în acest scop.

— Sunt sigură că ai un plan grozav; abia aștept să-l aflu!

— Sper să-l consideri tot așa după ce ți-l voi destăinui, zise sir Hupert, pe un ton misterios.

Tereza îl privi pe sub gene, întrebându-se ce pusese la cale tatăl ei.

Privindu-l ea știa întotdeauna când plănuia ceva căci figura lui căpăta un aer aparte. Tereza se mai minună încă o dată ce chip armonios avea tatăl ei. Chiar și puținul păr alb de la tâmple îi stătea foarte bine.

— Ei bine, tată, zise ea lasă-mă mai întâi să te felicit pentru faeton. Va trebui însă să găsești pe cineva care să vrea să concureze cu noi, căruia să-i demonstrezi că-l vei învinge!

Sir Hupert începu să râdă.

— O să-ţi arăt una dintre inovațiile mele, zise el. Un loc special pentru amplasarea pistoalelor, pe fiecare parte a faetonului.

— Presupun, zise Tereza că te gândești la hoții de drumul mare, dar cred că văzând cât de elegant este, se vor sfii să-l atace, închipuindu-și că deține și un sistem de pază corespunzător.

— Nu se știe niciodată, replică sir Hupert, căci de la terminarea

războiului au apărut foarte mulți tâlhari, care atacă unde și când nu te aștepți.

— Presupun că sunt din rândul acelora care au revenit în Anglia pentru a-și găsi de lucru, ceea ce este puțin probabil în situația economică precară a țării, zise Tereza cu voce joasă, și cred că nu li s-a dat nimic pentru anii în care au luptat pentru țară.

— Mă tem că ai dreptate, spuse sir Hupert. Este o rușine că acei oameni care au luptat în armată n-au primit nici un fel de pensie, mai ales cei care au fost răniți. Aceștia trăiesc din mila trecătorilor sau mor de foame.

— Nimeni n-a ridicat problema lor în parlament, îl întrebă Tereza.

— Am auzit câte ceva în acest sens, replică sir Hupert, dar nimic convingător. De fapt, nimeni nu le-a dat atenție.

— Tată, dar și tu iei cuvântul adesea în parlament, cred că pe tine vor fi obligați să te asculte.

Sir Hupert îi zâmbi.

— Eu prefer să mă ocup de vapoarele mele, fata mea.

— Și eu am aceeași preferință, zise Tereza. Asta ne aduce înapoi la întrebarea dacă îmi vei îngădui să te ajut în munca ta, ca și cum aș fi un fiu al tău?

— În momentul de față mă poți ajuta cu altceva, draga mea, zise sir Hupert. Voi vedea dacă ești destul de isteață pentru a realiza ceea ce-ți cer.

— Este o provocare pe care sunt gata s-o accept, zise Tereza. Despre ce e vorba?

Sir Hupert își privi fiica cu vădită încântare, spunându-i:

— Aș vrea să-l salvăm pe tânărul Harry Lanbourne care este pe punctul de a se face de rușine și de a-l transforma pe unchiul său în cel mai nefericit om de pe pământ.

— Ce-a făcut contele? Deși nu l-am cunoscut mi l-ai dat mereu de exemplu, iar pentru mine el este simbolul perfecțiunii.

Tatăl ei nu zise nimic, așa că Tereza continuă:

— Când Harry se afla sub comanda ducelui de Wellington erai la fel de încântat ca și unchiul lui! Iar eu la vremea aceea eram invidioasă pe el pentru că, femeie fiind, nu puteam merge la război și să obțin medalii pentru vitejie.

— Nu mi-am închipuit că tu ai putea fi geloasă pe cineva, zise sir Hupert, dar dacă astfel pui problema, înțeleg că felul în care a fost descris Harry te-a ambiționat.

— Presupun, îi răspunse Tereza, că asta m-a făcut să fiu și mai hotărâtă să termin cu succes școala, pentru ca tu să poți fi mândru de mine.

— Și am fost întotdeauna, draga mea, zise sir Hupert repede pentru a nu-i mai lăsa răgazul să-și continue ideea.

Merseră câteva minute în tăcere apoi Tereza spuse:

— Așadar, ce-a făcut Harry, tată?

— Marchizul este distrus, zise sir Hupert, pentru că a aflat de la unul dintre prietenii săi de la club că Harry intenționează să se însoare cu o actriță care se numește Camille Clyde.

— Am auzit de ea! exclamă Tereza. A venit la Bath imediat ce a început anul școlar și a jucat în Romeo și Julieta. Fetele mai mari au avut voie să meargă la spectacolele ei și au fost entuziasmate.

— Bănuiesc că este o actriță bună, admise sir Hupert. Dar în același timp trebuie să înțelegi că o astfel de căsătorie l-ar ucide pe marchiz; nepotul și moștenitorul lui să pună o actriță oarecare pe locul care a aparținut cândva mamei sale.

— Cred că mulți vor fi șocați, admise Tereza, dar dacă el o iubește cum să-l faci să renunțe la ea?

Sir Hupert nu putu să-i răspundă la întrebare. După câteva clipe de gândire el continuă:

— Ceea ce simte tânărul Harry pentru această femeie nu este ce simte un bărbat pentru femeia cu care vrea să se căsătorească.

Tereza se gândi un moment la vorbele rostite de tatăl ei.

— Vrei să spui tată că această Camille Clyde este ca Nell Gwyn, de care regele Charles II era foarte îndrăgostit dar cu care nu se putea căsători?

— Exact asta voiam să spun, draga mea, zise sir Hupert.

— Dar regele Charles era deja căsătorit, îi răspunse Tereza, din acest motiv îi era imposibil să se căsătorească cu Nell deși o iubea nespus de mult.

— Chiar dacă n-ar fi fost căsătorit, îi răspunse sir Hupert tot n-ar fi putut să se căsătorească cu Nell Gwyn și nici Harry nu poate face asta.

— Chiar dacă... o iubește pe Camille Clyde?

— În nici un caz!

— Și atunci... cum se va rezolva problema, tată, căci el nu va voi s-o supere și s-o știe nefericită.

— Există mulți alți bărbați care vor vrea s-o consoleze, așa cum probabil c-au mai făcut-o, mormăi sir Hupert.

— Vrei să spui, tată, că ea a mai fost îndrăgostită?

— De multe ori, fata mea.

Tereza rămase o clipă pe gânduri, apoi decise:

— În acest caz, Harry nu trebuie să se căsătorească cu ea căci poate la început ei i se va părea interesant să devină contesă dar curând se va plictisi de asta și poate și de Harry! Apoi se va îndrăgosti imediat de altcineva!

Sir Hupert răsuflă oarecum ușurat, căci isteața lui fiică văzuse cum se vor derula lucrurile. El era în același timp conștient de inocența Terezei.

Dar se gândi că fiica lui, care luase premiu la istorie, auzise cuvântul amantă probabil din viețile regilor și ale curtenilor. Oricum, ea realiza care era diferența dintre o femeie fără importanță cum era amanta și soția, cea care purta numele unui bărbat și era mama copiilor lui. Sir Hupert se gândi că era mai bine să treacă direct la problema lui decât să mai piardă timpul lamentându-se, așa că îi spuse fiicei sale:

— Ceea ce vreau să faci tu, draga mea, este să-l împiedici pe Harry să facă această căsătorie nepotrivită care ar putea avea loc, după cum mi-a spus marchizul, duminică noaptea sau luni dimineața.

— O căsătorie secretă?! exclamă Tereza. Sunt sigură că ar fi ceva foarte palpitant.

— Este ceva care nu trebuie să aibă loc! se înfurie sir Hupert. Știi cât înseamnă palatul Stoke pentru marchiz și cât de mândru este de genealogia lui!

Tereza înclină din cap iar sir Hupert continuă:

— Harry este moștenitorul lui și dacă ar face o mezalianță ar distruge tot ce a făcut marchizul și tot ce a avut el mai drag.

Tereza puse o mână pe obrazul tatălui, ei cu intenția de a-l consola.

— Tată, știu că datorită ție a putut marchizul să-și revină după pierderile suferite, pentru ca mai apoi să restaureze palatul Stoke și să-și răscumpere casa din Berkeley Square.

— Este ce mai bun prieten al meu, zise sir Hupert și știi cât țin la el. De aceea, draga mea, trebuie să-l ajutăm.

— Așa vom face, tată, fu ea de acord, așa că spune-mi cum vom proceda.

— Este foarte simplu, fata mea, tu trebuie să te măriți cu Harry!

Tereza îl privi de parcă atunci l-ar fi văzut prima oară.

— Va fi o căsătorie falsă dar el va trebui să creadă că este reală! zise Sir Hubert, dar Tereza nu părea că înțelege ceea ce i se spunea.

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi, tată, se plânse ea. Cum să se căsătorească cu mine dacă... este îndrăgostit de Camille Clyde?

— Acum, ascultă cu atenție la ce-ți voi spune, zise sir Hupert, pentru că dacă se întâmplă ceva rău, va fi un dezastru pentru marchiz care nu ne va ierta.

— Înțeleg că... desigur, tată, înțeleg, zise Tereza. Ceea ce nu înțeleg este felul în care vom realiza asta.

— Am toată încrederea în tine, zise sir Hupert și va trebui să încercăm totul, indiferent cât va fi de greu.

— Am înțeles asta, tată, fu Tereza de acord.

— Primul lucru pe care va trebui să-l faci este să-l atragi pe Harry să încerce caii pe care i-am cumpărat de la Tattersall, care sunt cei mai buni din țară.

— Îl voi face să se bucure de fiecare minut petrecut alături de

mine! promise Tereza.

— Trebuie să înțelegi, fata mea, că un tânăr de vârsta lui Harry, care are douăzeci și șapte de ani nu este prea interesat de fetele de vârsta ta. Am înțeles de la unchiul lui că-l plictisesc până și debutantele și nici măcar nu le vorbește dacă le poate evita.

— Dar... crezi că eu i-aș putea stârni interesul? întrebă Tereza.

— Asta depinde numai de tine, draga mea. Eu te găsesc foarte inteligentă și o excelentă companie, desigur, după mama ta. Aș vrea să-l faci pe Harry să te remarce foarte repede, să-i facă plăcere să se afle în compania ta și să se îndrăgostească, dacă este posibil.

Spre uimirea lui, Tereza dădu capul pe spate și începu să râdă.

— O, tată, cred că vrei prea mult! Dacă acest Harry intenționează să se căsătorească peste două zile cum crezi că s-ar putea îndrăgosti de altă femeie atât de repede?

— Lucruri foarte ciudate se pot întâmpla într-un timp scurt, fetițo! Nu-ți cer decât să încerci să-l cucerești!

— Și în cazul în care acest bărbat care s-a îndrăgostit de o femeie de scenă, se îndrăgostește de mine, o fată care abia a părăsit băncile școlii, ce vrei să se întâmple mai departe, să ne și căsătorim?

— Asta ar fi mai mult decât am visat eu pentru tine, draga mea, dar de fapt, eu am aranjat căsătoria voastră cu marchizul... deși va fi doar o farsă...

— Nu înțeleg, tată, insistă Tereza.

— După cum ți-am mai spus, am primit de curând niște comori din est, începu sir Hupert.

— Știu și sunt încântătoare, tată! îl întrerupse fata, în special elefantul. După cum ai spus ar sta foarte bine în camera de zi.

— Ți-l dăruiesc, fiica mea, ca și pe celelalte lucruri pe care le-am cumpărat, dar va trebui să reușești în acest plan, cel mai complicat pe care l-am conceput vreodată.

— Spune-mi cum este posibil, îl imploră Tereza.

— După cum știi am primit cele trei comori de la căpitanul chinez, după care l-am întrebat în glumă dacă mi-a adus cumva și droguri, așa cum obișnuiesc să facă cei care se duc în est.

— Periculoasă întrebare, tată! Și?

— Omul mi-a promis să-mi arate ceva ce n-am mai văzut vreodată.

— Despre ce era vorba? șopti Tereza.

— Omul a venit cu o sticluță în care se află o substanță adusă de la Beijing.

— Un drog?

— Da, unul neobișnuit. Se pare că anihilează creierul oricărei persoane care ia două picături din ea. Omul poate vorbi, se poate mișca și executa ceea ce i se cere, dar nu este conștient de ce face pentru că nu-i mai funcționează creierul, este ca anesteziat.

— Extraordinar! exclamă Tereza.

— Așa am considerat și eu, fu sir Hupert de acord. Chang Mai a chemat un băiat căruia i-a dat un pahar cu vin în care a pus două picături de drog.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Tereza cu sufletul la gură.

— Nu se vedea nimic anormal la acest băiat, dar n-a scos nici o vorbă până nu i s-a spus să vorbească. Chang Mai l-a făcut să spună: bună dimineața, domnule, este o zi foarte frumoasă și bună seara, domnule, eu mă voi culca acum. Repeta vorbele pe un ton normal dar nu era conștient de ceea ce spunea.

— Extraordinar! exclamă Tereza.

Sir Hupert continuă:

— Apoi i-a spus băiatului să se așeze pe un scaun, lucru pe care el l-a executat, apoi i s-a cerut să doarmă.

— Și a făcut-o?

— Când am plecat băiatul dormea tun, dar căpitanul m-a asigurat că se va trezi într-o oră fără să-și amintească nimic din ce s-a întâmplat.

— Nu pot să cred! continua să exclame Tereza: înțeleg că vrei să-i administrezi aceste picături lui Harry.

— Este singurul mod în care-l putem salva, replică sir Hupert, dar te rog să mă ierți, iubita mea fetiță, pentru că te implic în toate astea.

— Dar ce se întâmplă după ce se trezește? întrebă Tereza cu jumătate de gură.

— Asta este partea cea mai grea, admise sir Hupert. Va trebui să-i spunem că este căsătorit... cu tine.

— Și dacă va fi foarte furios din cauza asta? Dacă se va supăra prea tare pe mine?

— Chiar dacă se va supăra, eu îl cunosc pe Harry și știu că nu se va manifesta prea violent. Se va controla.

Tereza se înfioră.

— Nu-mi place ce-mi propui, tată, zise ea.

— Înțelegi desigur că va trebui să treacă câtva timp înainte de a-i spune că a fost păcălit. Ceremonia căsătoriei, care va trebui să aibă loc pentru a face totul credibil, va fi organizată și derulată de un actor care să joace rolul pastorului.

— Am crezut că-i vei spune lui Harry imediat ce se trezește, sugeră Tereza.

— Acum, când ai toate datele problemei, gândește-te că dacă sâmbătă seara îi spunem că a fost doar o păcăleală, el se va căsători duminică cu Camille Clyde.

Tereza își privi uimită tatăl.

— Vrei să spui că Harry nu va afla prea curând adevărul?

— Nu văd cum altfel îl vom putea opri să se căsătorească cu ea,

zise sir Hupert, și dacă avem noroc ea va fi atât de furioasă încât va vrea să se răzbune pe el și îi va acorda grațiile sale următorului nefericit de pe listă.

Văzând că Tereza nu mai spunea nimic și că luase un aer dezamăgit, sir Hupert zise:

— Poate că ar trebui să încerc să găsesc pe altcineva în locul tău, fata mea, dar să încredințezi unui străin un asemenea secret de familie este cam riscant, căci nu putem fi siguri că acesta nu va vorbi.

Nu era nevoie ca sir Hupert să facă această precizare.

Tereza știa prea bine că tatăl ei, datorită averii sale, era mereu în atenția presei, care abia aștepta să mai afle ceva despre el. Scriau în ziare despre tot ce făcea el.

Ei spuneau de fiecare dată că are foarte mulți bani și precizau și câți bani a mai făcut de la ultima dată când scriseseră despre el. Cam același lucru se întâmpla și cu marchizul. Numele lui era menționat aproape zilnic în rubricile ziarelor și el era și subiectul bârfitorilor.

Cei doi își continuară drumul în tăcere, o vreme, apoi Tereza spuse:

— O s-o fac tată... dar va trebui să mă ajuți, știi doar că n-aș suporta să te dezamăgesc pe tine sau pe marchiz.

— Îți mulțumesc, draga mea fiică, știam că nu mă vei dezamăgi, îi răspunse sir Hupert.

Capitolul 4

Tereza rămase realmente fără cuvinte când văzu palatul Stoke. Auzise multe lucruri minunate despre el, dar nu-și închipuise o construcție de o asemenea măreție. De departe părea un castel de basm. Terezei nu-i venea să creadă că este adevărat. Ea știa desigur că fusese ridicat de Vanbrugh, arhitectul care proiectase palatul Blenheim și castelul Howard. Marchizul dorise ca prin această construcție impunătoare să devină mai important decât ducele de Marlborough. Acesta primise palatul Blenheim de la națiunea care voia să-și exprime astfel gratitudinea. Marchizul îi dăduse și el undă verde lui Vanbrugh să construiască ceea ce credea el și cum credea. Vanbrugh fusese fericit. El tocmai trecuse prin niște experiențe destul de neplăcute cu Sarah, ducesa de Marlborough. Aceasta nu-l înghițea și se împotrivise fiecăruia dintre planurile lui, sau după cum obișnuia el să spună, la fiecare cărămidă pe care o așezase la Blenheim. De aceea lui Vanbrugh i se păruse o minune să poată lucra fără a fi controlat, și să fie lăsat să dea frâu liber imaginației sale de artist. Și într-adevăr imaginația sa crease cea mai fantastică construcție.

Marchizului îi creștea inima când vedea oamenii care veneau pur și simplu să-l admire, chiar dacă nu aveau acces în interior.

Sir Hupert îi vorbi mult Terezei despre acest palat până când ajunseră pe treptele de la intrare unde erau așteptați de marchiz și de Harry.

Tereza remarcă faptul că marchizul i se adresă cu multă căldură lui sir Hupert:

— Prietene, sunt fericit că te revăd!

— Iar eu mă bucur că mă aflu aici, dragă prietene! îi răspunse sir Hupert. Ce mai faci, Harry? Am auzit că te-ai distrat destul de bine la Londra după toată plictiseala din Franța!

Tereza îl examină pe Harry în timp ce tatăl ei i se adresa. Observă că acesta era mult mai chipeș decât se așteptase ea. Oricum, nu-și imaginase că era un bărbat atât de frumos. Avea un chip foarte masculin, umeri lați, șoldurile înguste, de atlet. Știa că era un bun călăreț, așa cum îl lăudase unchiul lui.

— Vă rog, poftiți, îi invită marchizul. Este prima vizită a Terezei și va avea multe de văzut.

— Caii au ajuns bine? îl întrebă sir Hupert pe Harry.

— Da, sir Hupert, și vă sunt extrem de obligat pentru ei, zise Harry. Au fost deja conduși în grajdurile despre care unchiul mi-a spus că au fost renovate.

— Ne-am consultat în privința renovării palatului, dar despre grajduri nici eu nu știu prea multe!

— Nu știu dacă nu cumva sunt mai luxoase decât palatul! spuse Harry râzând.

Intrară, iar Tereza se lăsă furată de frumusețea cupolei din holul imens. Cele două rânduri de geamuri cu vitralii ajungeau aproape de tavanul pictat de o mână într-adevăr măiastră. O mulțime de cupidoni zburau în jurul lui Venus. Tereza își spuse că era cea mai reușită dar și mai ciudată construcție pe care o văzuse vreodată. Dar când ajunse în salon și în bibliotecă...

Aici se aflau în jur de o mie de cărți rare colecționate de marchiz. În momentul în care intrară în marele salon de la primul etaj, Harry i se adresă Terezei:

— Am auzit multe lucruri bune despre tine, Tereza.

— Cred că n-ai auzit nici jumătate din câte mi-au ajuns mie la urechi despre tine... Iar pe măsură ce am aflat tot mai multe mi-am spus că dacă măcar jumătate din ce am auzit este adevărat nu ești un om ca toți ceilalți ci un erou de basm.

Harry începu să râdă.

— Te asigur că sunt un om obișnuit și mă bucur din plin de cele lumești. Dar acum sunt foarte fericit pentru că voi avea ocazia să călăresc acei cai minunați pe care ni i-a trimis tatăl tău.

— Și eu îmi doresc același lucru, zise Tereza.

Ea înțelese din felul în care o privea Harry că o considera prea lipsită de experiență pentru a călări astfel de cai. De aceea, îi spuse:

— Tocmai asta voiam să fac, chiar dacă nu mă crezi.

— N-aș îndrăzni! exclamă Harrry. Dar trebuie să ai în vedere că sunt căi foarte tineri cărora le place să fie conduși de o mână puternică.

Tereza zâmbi. Cei care o vedeau aveau impresia, tocmai pentru că era mică de statură, că nu poate face nimic singură și trebuia ajutată. Dar nu exista provocare mai mare pentru ea decât să strunească un cal nărăvaș. Exact ca aceia pe care-i achiziționase tatăl ei. Ea nu avea de gând să se certe cu Harry ci numai să-l facă conștient de prezența ei, așa cum îi sugerase tatăl ei.

— O să-ți spun ce mi-ar plăcea să fac, zise ea. După-masă poate vom putea călări, dacă acei cai noi nu sunt obosiți.

— Dar au venit de ieri, cum ar putea fi obosiți? S-au odihnit bine și tot personalul de serviciu s-a îngrijit de ei.

— În acest caz, să pornim cât mai repede!

Tereza știa că el mai are încă dubii în privința capacităţii ei de a

călări astfel de cai, dar nu mai zise nimic.

— Poate ai vrea să ne uităm în grajduri să vedem ce cai se mai află acolo, o invită el.

— Deci refuzi provocarea mea? îl întrebă Tereza. Tocmai voiam să-l rog pe tata să organizăm o cursă mâine, cu sărituri peste obstacolele pe care am auzit că le-a ridicat pe hipodromul pe care-l construiește unchiul tău.

— Se pare că ești mai bine informată decât mine, Tereza! Nici n-am știut ele toate astea!

— Atunci când stai la țară și vrei să participi la o competiție, trebuie să fii foarte bine antrenat, zise ea.

Harry o privi printre gene.

— Mi se pare mie sau îmi reproșezi și tu ca și unchiul că stau prea mult la Londra? Mi se pare amuzant după ce am stat atâta vreme peste hotare.

Harry făcu o pauză apoi adăugă:

— Iar englezoaicele sunt atât de nostime!

El o privi într-un fel anume din care Tereza înțelese că și ea intra în această categorie. Dar era sigură că el se gândea în momentul acela la frumoasa cea cu părul roșu, Camille Clyde.

— Este adevărat. Dar mi s-a spus că nu suntem la fel de spirituale sau istețe ca franțuzoaicele.

Era evident că Harry nu-și pusese această problemă. Tereza observă că el rămase o secundă descumpănit. Dar Harry își reveni imediat:

— Poate că este o greșeală ca o femeie frumoasă să fie și deșteaptă. Ar contrazice în permanență pe oricine și frumusețea ei ar deveni o sursă de iritare.

— Sau poate l-ar stimula pe bărbat să facă mai mult, poate l-ar îndemna să ajungă pe culmile profesiei sale.

Apoi, cu o voce scăzută pentru a nu fi auzită de tatăl ei Tereza continuă:

— Așa a făcut mama și de aceea succesul tatălui meu i se datorează în mare parte.

Ei i se păru în momentul acela că Harry părea surprins.

Dar ea vru să schimbe subiectul și începu să admire picturile din acea încăpere. Știa multe despre artă de la mama ei ca și de la școală. Cunoștea multe povestiri despre artiști, putea să le comenteze stilul. În timp ce vorbea era conștientă că Harry o asculta surprins.

Când merseră la masă ea începu să admire tapiseriile de pe pereți, apoi îl felicită pe marchiz pentru alegerea mobilierului, în special a scaunelor.

Își aminti că tatăl ei le răscumpărase de la altcineva, care le cumpărase de la marchiz cu douăzeci de ani în urmă. Marchizul luă aprecierile ei ca pe un compliment.

— Aţi dat dovadă de mare măiestrie, înălțimea voastră, zise ea, ați renovat palatul astfel ca să arate exact așa cum l-a proiectat Vanbrugh.

— Aș vrea să cred că așa este, replică marchizul. Dar de ce ai devenit dintr-o dată atât de formală? Până acum îmi spuneai unchiul Maurice.

— Știu asta, zise Tereza zâmbind. Dar întrucât abia ți-am cunoscut nepotul mă gândeam să nu considere că abuzez de atributele care sunt doar ale lui.

Începură să râdă, iar Harry zise:

— Sunt fericit să-l împart cu tine pe unchiul Maurice, atâta vreme cât nu revendici vreo pretenție asupra palatului Stoke.

— Îți promit că n-o să fac asta, răspunse Tereza. Și aş vrea să vezi și casele noastre, ba mai mult vapoarele tatei.

— Cu mare plăcere! zise Harry.

— În acest caz trebuie să vii cu noi la Liverpool, zise sir Hupert, și o să-ți arăt toată flota mea.

— O voi face cu cea mai mare plăcere, replică Harry.

Masa fu delicioasă iar când se termină Tereza fugi să se schimbe în costumul de călărie. Până în momentul acesta totul mersese conform planului.

Tatăl ei și marchizul erau foarte mulțumiți de tot ce făcuse ea.

Când coborî Tereza îi găsi pe cei trei bărbați așteptând-o în bibliotecă. Marchizul le arăta o nouă achiziție, un tablou expus deasupra șemineului, pe care-l achiziționase la o licitație de la Christie's. De cum văzuse acest tablou își spusese că era o piesă care trebuia să se adauge la valoroasa lui colecție. Tereza admiră tabloul, apoi privirea ei se concentră asupra lui Harry.

— Abia aștept să ies afară, să mă bucur de soarele ăsta minunat și să văd caii cumpărați de tata, de care este atât de mulțumit.

— Eu voi veni mâine cu voi, zise sir Hupert, pentru că acum am ceva de discutat cu marchizul, așa că voi doi puteți pleca.

— Caii sunt la intrarea din față, zise Harry, dar dacă te-ai răzgândit, am ordonat să se aducă și un alt al pe care sunt sigur că poți călări liniștită.

— Înțeleg ce spui, Harry, dar chiar dacă sunt femeie insist să călăresc pe unul dintre cei trei cai.

Harry luă o mină de om disperat și nu mai zise nimic.

Dintr-o privire, Tereza realiză că Harry alesese pentru ea un cal foarte bine dresat. De aceea, ea alese un altul pe care grăjdarii abia reușiseră să-l domolească. În ciuda protestelor lui Harry, ea reuși să salte în șa. Apucă frâiele și se așeză mai bine, controlând animalul. Numai în momentul acela ea realiză că Harry făcea eforturi să-și strunească animalul. Porniră spre parc în timp ce calul Terezei tot mai

încerca să-și manifeste împotrivirea. După vreo oră de mers, când deveniră stăpâni pe animalele pe care le călăreau, Harry îi spuse:

— Te felicit, Tereza! N-am văzut o altă femeie care să călărească așa de bine ca tine.

— Mulțumesc, sir! zise Tereza, mulțumită că se remarcase în ochii lui.

— Insist că n-am mai văzut vreo femeie care, deși pare atât de fragilă, poate să stăpânească un cal nărăvaș ca acesta!

— După cum îi spuneam adesea tatălui meu, chiar dacă am moștenit fragilitatea mamei mele, am moștenit creierul lui dar și încăpățânarea.

Tereza oftă.

— Îmi pare atât de rău că nu sunt băiat și nu știu cum să-l conving pe tata să mă lase să intru în afaceri.

— Chiar te interesează? o întrebă Harry uimit. N-aș fi crezut că o femeie, mai ales una atât de frumoasă ca tine ar putea fi interesată de afaceri.

— Știu multe despre vapoare și călătorii, zise Tereza, și aș vrea să învăț și mai multe, mi se pare un domeniu fascinant!

— Nu mi se pare o idee prea grozavă, zise Harry, nu este muncă pentru o femeie.

Și tot așa discutând și argumentând, se întoarseră la palat. În timp ce se ducea în camera ei pentru a se odihni, Tereza își spuse că era pe drumul bun. De data asta era convinsă că Harry știa acum că ea are dreptate în multe privințe. După ce se odihni își schimbă rochia. Intrară toți patru în fiecare încăpere, marchizul fiind fericit să le arate frumusețile palatului. Iar acum era evident pentru toți că sir Hupert era cel care adusese palatul la splendoarea de acum.

La cină Tereza aduse în discuție problema concursului de echitație și a obstacolelor pe care marchizul pusese să fie ridicate. Când sir Hupert le spuse cât erau de înalte, Harry exclamă:

— Cred că sunt prea înalte pentru o femeie!

Sir Hupert îl privi cu scepticism și-i spuse:

— Cred că ai realizat în după amiaza asta ce fel de călăreț este fiica mea. Îmi seamănă, iar pentru mine nici un obstacol n-a fost prea înalt.

— Cred că... începu Harry, dar văzând cum îl privește Tereza, el zise: bine, ai câștigat! Dar dacă o să faci vreo căzătură urâtă, va fi problema ta, să nu dai vina pe mine!

— Nu, va fi doar vina mea, zise Tereza, iar tu va trebui să admiți că bărbatul nu este chiar atât de grozav precum crede.

— Ce mare problemă sunt femeile astea!, zise Harry ca pentru sine, mai ales cele care vor să intre în domenii prin excelență masculine. Cred că în curând vom avea femei jocheu, soldat și marinar!

Tereza continuă să-l provoace:

— Cred că ţie, ca tuturor bărbaților, ţi-e teamă că dacă o femeie are ocazia poate demonstra că îți este nu numai egală ci superioară!

Cei trei bărbați începură să râdă, iar Tereza, simțindu-se încurajată, continuă:

— Mai avem de așteptat dar în curând noi femeile vom demonstra că putem conduce lumea, la fel de bine ca voi, bărbații!

— Dar o faceți deja, din pat, de mii de ani; oricum nu veți depăși acest nivel! zise marchizul.

Și discuția continuă pe această temă până când sir Hupert se retrase, sub pretext că este foarte obosit, iar Tereza îl urmă. În timp ce urcau scara spre încăperile care le erau rezervate, sir Hupert îi spuse Terezei privind-o cu admirație:

— Sunt atât de mândru de tine, fata mea, încât nici nu-mi mai pare rău că n-am avut un băiat!

Tereza își sărută tatăl, îi spuse noapte bună și intră în camera ei unde nu putu să adoarmă mult timp gândindu-se la seara plăcută pe care o petrecuse. Dar mai presus de toate, se gândea la Harry.

Abia acum putea să înțeleagă mai bine de ce era atât de îngrozit marchizul de ideea că Harry s-ar căsători cu o actriță cu care, de fapt, el n-ar avea nimic în comun. Iar ea se convinsese că toate acele lucruri frumoase pe care ducele de Wellington le spusese despre el erau adevărate. Putea fi un conducător foarte bun și putea alcătui planuri strategice cu care să-și scoată oamenii din dificultate. Iar acum el se putea afla în situația în care să-și ajute țara pe timp de pace. Era păcat ca un asemenea bărbat să-și piardă serile la teatru așteptându-și soția să termine spectacolul. Era un bărbat capabil care trebuia să-și folosească puterea și cunoștințele la îmbunătățirea legislației, sau în parlament. Apoi, din cauza oboselii acumulate peste zi, Tereza adormi adânc.

Dimineața, Tereza se sculă devreme pentru a merge la călărie cu Harry. Tatăl ei nu-i însoți sub pretext că voia să-și păstreze energia pentru cursa de după amiază. Tereza și Harry porniră la răsăritul soarelui. Natura părea că se bucură alături de ei de această plimbare pe care o făceau, păsărelele cântau fericite, iar florile de primăvară își înălțau capetele din iarbă. Terezei îi făcea plăcere să fie alături de el, să se dueleze în vorbe, să se întrecă la fel ca în prima zi. Nici unul nu câștigase, așa că pe drumul de întoarcere erau amândoi mulțumiți că făcuseră o plimbare plăcută. Cât despre cai, se ridicau la înălțimea așteptărilor.

După-amiază, spre încântarea Terezei, tatăl ei câștigă cursa cu obstacole. Tereza se lăsase întrecută atât de sir Hupert cât și de Harry, dar numai cu o lungime de cal. Sir Hupert era foarte încântat iar Harry îl felicită.

— M-ați întrecut, sir Hupert, dar îmi voi lua revanșa.

— Aș pune succesul pe seama experienței dragul meu, este ceea ce-ți lipsește ție în tot ce faci, în afaceri, în viața de zi cu zi, sau în planificarea ofensivei împotriva inamicului.

— Este adevărat, admise Harry, abia acum văd de unde și-a câștigat Tereza experiența, ca și inteligența, de altfel.

— Este un compliment pe care-l primesc cu mare plăcere în numele fiicei mele, zise sir Hupert vădit încântat.

— Mi-aș fi dorit să vă pot învinge, zise Tereza, dar poate voi reuși într-una din zilele următoare.

Bărbații începură să râdă și glumele continuară pe tot drumul de întoarcere. Numai când se îmbrăcă pentru cină, Tereza își aminti ce eveniment trebuia să aibă loc în seara aceea.

Marchizul îi spuse cu vădită încântare prietenului sau Hupert:

— Dragă amice, lucrurile merg mai bine decât ne-am fi așteptat între cei doi tineri, încât aș fi gata să-ți propun să mai așteptăm o zi dar Charles Graham spunea că Harry va trebui să plece spre Londra dis-de-dimineaţă.

— M-am gândit și eu la asta, zise sir Hupert.

— Înainte de a pleca din Londra am aranjat cu un actor să vină să joace rolul preotului. I-am promis foarte mulți bani și am trimis o trăsură să-l aducă.

— Cred că ar fi un dezastru dacă Harry l-ar recunoaște, ceea ce nu este imposibil având în vedere că s-a cam învârtit în lumea lor.

— Este puțin probabil, spuse marchizul, mi-a luat câtva timp ca să găsesc un om de încredere, mai puțin cunoscut, pe care l-am plătit corespunzător.

Sir Hupert oftă.

— Mă simt atât de bine aici, și mi-aş fi dorit să nu fi fost necesar să facem aceste lucruri.

Marchizul se uită în jurul său.

— Îți poți imagina toate astea, castelul, condus de o femeie al cărei singur scop este să arate bine în lumina reflectoarelor?

— Bănuiesc că este totuși o actriţă bună, îndrăzni sir Hupert.

— Abia bâiguie cuvintele care au fost scrise de altcineva mai inteligent decât ea, femeia asta nu va fi niciodată mai mult decât un papagal! zise marchizul revoltat.

— Ai dreptate, prietene, și de aceea vom face totul pentru a-l salva pe tânărul Harry.

— Cred că este singura soluție, altfel, luni va fi prea târziu.

— Da, ai dreptate, oftă sir Hupert.

Tereza era pregătită pentru cină când tatăl ei bătu la ușă.

— Draga mea, aș vrea să vorbim între patru ochi înainte de a

coborî.

Camerista care o ajuta să se îmbrace ieși repede din încăpere.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Tereza.

— Până acum, nimic, îi răspunse sir Hupert, dar după cum ți-am spus, marchizul va aduce un actor care să oficieze căsătoria și s-a ocupat de toate, în cele mai mici detalii.

Tereza îl asculta.

— A scos chiar și licența de căsătorie, esențială pentru o căsătorie legală.

Căci Harry în momentul în care va afla că a fost păcălit va face totul pentru a găsi un punct slab de care să se agațe, pentru a demonstra că este vorba despre o căsătorie ilegală. Ar putea chiar să-i dea în judecată. Iar dacă acest lucru se va întâmpla, marchizul va trebui să-i explice că nu fusese decât o farsă. Și bineînțeles va izbucni scandalul de rigoare. Sir Hupert, care-i urmărea gândurile, îi spuse:

— Ceea ce va trebui să faci tot tu, draga mea, și îmi cer scuze încă o dată că te implic în astfel de situații, este ca Harry să fie convins că s-a înfăptuit ceva legal. Poate la început va fi supărat sau decepționat, dar n-ar fi bine să-i povestească toate astea și Camillei Clyde.

Sir Hupert făcu o pauză apoi continuă:

— De fapt, sunt aproape convins că va accepta situația, iar când își va da seama că nu este îndrăgostit de acea femeie ci de tine, îi vom spune adevărul.

— Dar n-ar fi mai bine, tată, să-i vorbești ca între bărbați, să-l faci să înțeleagă că prin gestul lui l-ar răni foarte tare pe marchiz... Poate ar fi mai bine așa. Nu este exclus să renunțe de bunăvoie.

Sir Hupert păru că se gândește câteva clipe.

— Da, s-ar putea întâmpla asta. Dar tot atât de posibil este ca Harry să se supere foarte tare că intervenim în viața lui. Asta-l va face să se ducă direct la Londra și să se căsătorească cu acea femeie. Ar face asta numai pentru a-și dovedi sieși că este îndeajuns de bărbat pentru a decide singur asupra viitorului său.

Iar Tereza ştia că exista şi aceasta posibilitate. Începuse să-l cunoască pe Harry şi ştia că este un om hotărât şi puternic. Chiar dacă era foarte tânăr, semăna cu tatăl ei, avea aceeaşi voinţă. Iar un asemenea om, o dată ce s-a hotărât să facă un lucru, este cam greu să-l mai schimbi. Cu un oftat, ea spuse:

— Ai dreptate, tată, ştiu că trebuie să continuam, dar... nu în acest fel!

— Nici eu nu sunt convins că este cea mai bună soluţie, draga mea, dar singura. Nu putem refuza ajutorul nostru marchizului care se afla la ananghie.

— Nu, desigur, nu, replică Tereza. Îl iubeşte pe Harry şi acest palat.

— Iar eu te iubesc pe tine, neprețuita mea fiică! Nu te-aş fi implicat

în acţiunea asta dacă n-aş fi ştiut că marchizul ar fi distrus de această căsătorie. Când mă gândesc cât a luptat în ultimii ani, şi toate realizările lui să treacă în posesia unei femei care să nu le aprecieze!

— Dar Harry nu înțelege asta? întrebă Tereza.

— Bărbații sunt ciudați, draga mea. Şi chiar dacă par foarte puternici, o femeie deşteaptă îi poate face să joace după cum le cântă ea, îi poate determina să facă lucruri de care apoi să se ruşineze.

În timp ce vorbea sir Rupert îşi privea fiica întrebându-se ce fel de bărbat era acela care putea să nu se îndrăgostească de ea. Tereza nu era numai o fată frumoasă, cu ochii mari şi părul blond. Mai avea ceva ce în ochii lui sir Rupert era unic. Era ceva ce el ştia că va constitui o mare atracţie în ochii tinerilor din înalta societate, imediat ce fiica lui îşi va face intrarea acolo.

— Nu va trebui să afle nimeni ce se întâmplă aici, zise sir Hupert, nu vreau să-ți fie afectată reputația cu astfel de lucruri.

Tereza îl liniști.

— Nu-ți face probleme, tată, sunt sigură că Harry, când se va trezi la realitate, va înțelege că ceea ce ați făcut tu și marchizul este din dragoste pentru el. Mai știu că el simte lipsa mamei lui și deși unchiul Maurice a fost foarte apropiat de el, n-a putut suplini lipsa părinților. El n-a avut măcar unul dintre părinți alături, așa cum te-am avut eu pe tine.

Sir Hupert se simți foarte măgulit de vorbele fiicei sale. El o sărută pe obraz.

— Cred că actorul pe care-l așteptăm a sosit deja și oficierea va trebui să înceapă destul de repede, fără să mai pierdem timpul.

Din cuvintele tatălui ei Tereza înțelese cât de mult îi displăcea ceea ce trebuia să facă, știind că trebuia să inducă în eroare un tânăr la care ținea atât de mult. Dar, ca și marchizul, nu întrevedea o altă cale de a-l împiedica pe-Harry să facă o căsătorie care fără îndoială avea să fie un fiasco. Iar asta ar fi însemnat sfârșitul lui.

După ce plecă tatăl ei, Tereza se mai privi o dată în oglindă. Era îmbrăcată într-o rochie albă, de muselin, pe care o cumpărase, cu contesa pentru primul bal la care avea să participe. Pe decolteu era ornată cu flori mici de mătase tot albe, ce aveau în mijloc câte un diamant.

Pe cap avea o coroniță cu aceiași trandafiri de mătase și diamante. Astfel îmbrăcată, Tereza putea fi foarte ușor confundată cu Zeița Primăverii, care păşea în Țara Soarelui Răsare.

În timp ce cobora scările ea se întrebă dacă Harry o va admira. Dar în sinea ei era convinsă că toate gândurile lui se îndreptau spre o anume persoană cu părul roșu, spre actrița care-l aștepta la Londra.

Când intră în salon observă că sir Hupert îi adresase marchizului o întrebare la care acesta clătinase din cap; cu siguranță îl întrebase

dacă sosise actorul.

Tereza se gândi, fără să vrea, cu bucurie la faptul că a doua zi dimineața avea să călărească din nou cu Harry și se rugă în sinea ei ca acesta să nu se supere prea tare pe ea pentru farsa la care fusese nevoită să participe.

Capitolul 5

Cina se sfârși. Tocmai râdeau de o glumă a lui sir Hupert când majordomul se apropie de marchiz și-i spuse ceva la ureche, apoi îi dădu un bilet. Tereza își închipui că omul îl informa despre sosirea actorului. Inima ei începu să bată tare, mai ales când înainte de a se ridica de la masă marchizul le spuse:

— Vreau să vă tratez cu ceva special, dragii mei.

— Despre ce este vorba? întrebă sir Hupert.

— Maiestatea sa mi-a dat înainte de plecarea de la Londra o sticlă de Porto și mi-a spus că este cel mai bun vin pe care l-a băut vreodată. Vreau să-l gustați și să aflu părerile voastre, dar mai precis vreau să verific dacă regele a avut dreptate.

Toți începură să laude pentru că știau că regele are întotdeauna dreptate. Marchizul aduse o carafă în care susținea că se află vinul de Porto și turnă în patru pahare. Tereza își imagină că el turnase deja cele două picături de licoare în paharul lui Harry.

— Pentru ce vom toasta? întrebă sir Hupert.

— Să nu toastăm pentru o persoană anume, ci... pentru acest superb palat, propuse Tereza. Știu că în fiecare an se procedează astfel, iar unchiul Maurice îl face să arate și mai frumos decât în anul precedent.

Marchizul ridică paharul.

— Pentru palatul Stoke!

Tereza luă o singură înghițitură din paharul ei, dar observă că tatăl ei și marchizul dăduseră paharele peste cap. Apoi se făcu o liniște ciudată de parcă nu numai ei ci întreaga casă aștepta să vadă ce se va întâmpla. Cu un efort, marchizul continuă să vorbească despre palat și despre felul în care voia să reamenajeze grădina, până când deodată amuți. Cei trei realizară că drogul își făcuse efectul asupra lui Harry.

El continua să stea în scaun așa cum făcuse tot timpul cinei, dar privirea lui părea goală. Se uita drept înainte fără a întoarce capul spre unchiul lui, care continua să facă glume. Cu o voce tremurată, marchizul îi spuse:

— Ridică-te, Harry!

Ascultător, Harry se ridică.

Marchizul îi spuse cu o voce care nu prea părea să fie a lui:

— Să mergem la capelă și să oficiem slujba.

Sir Hupert se ridică, luă mâna fiicei sale și o conduse spre ieșire.

— Mergi după ei, Harry! îi ordonă marchizul.

Harry nu părea conștient de ceea ce făcea.

Trecură prin pasajul care nu se mai termina și ajunseră în cele din urmă la capelă, aflată în altă aripă a castelului. Și aceasta fusese proiectată tot de Vanbrugh.

Tereza, care nu-și putea lua ochii de la frumusețile ce-o înconjurau, se lăsă condusă de tatăl ei spre altar. Observă buchetele imense de flori care se aflau peste tot. Preotul, care era de fapt un actor deghizat, îi aștepta în fața altarului, îmbrăcat într-un superb veșmânt alb.

Sir Hupert o trase pe Tereza spre trepte și așteptară acolo până când marchizul și Harry îi ajunseră din urmă.

Apoi, slujba începu. Preotul avea o figură comună, neinteresantă iar Tereza se întrebă ce fel de roluri putea să joace el pe scenă. Ea observă că actorul învățase slujba de căsătorie pe dinafară, dar nu se sfia să mai tragă cu ochiul la pasajele mai importante. Marchizul, care era martorul lui Harry îi spuse să repete spusele preotului, ceea ce el execută foarte supus.

Tereza, extrem de nervoasă, își spuse și ea partea:

— Eu, Tereza Marie Elizabeth, te iau pe tine, Edward Alexander, să-mi fii soț de acum înainte, la bine și la rău...

Marchizul îi întinse lui Harry un inel de logodnă pe care el i-l puse Terezei pe deget și, spre uimirea ei acesta chiar i se potrivi. Tereza își închipui că inelul aparținuse mamei lui. După ce preotul îi declară soț și soție, îngenunche pentru a primi binecuvântarea. Numai în acest moment Terezei i se făcu rușine că cereau binecuvântarea divină pentru o farsă.

— Iartă-ne, Doamne, se rugă ea. Iartă-ne pentru această farsă... ajută-ne ca în momentul în care Harry va afla să ne ierte și el...

Fu o rugăciune izvorâtă din inima ei.

Se ridicară și la indicațiile marchizului se îndreptară spre masa din biserică, unde registrul de căsătorii era deschis, și semnară.

Tereza văzu acolo licența de căsătorie obținută în mod special de către marchiz.

În timp ce ea și Harry își scriau numele ea nu se mai gândi că totul nu era decât o farsă. Harry se putea convinge oricând datorită acestor semnături că totul fusese foarte real.

De aceea fu chiar fericită când marchizul spuse:

— Acum Harry, ia-ți soția de braț și scoate-o din capelă.

Absent, așa cum fusese de la început de când îi administraseră drogul, Harry întinse mâna spre ea, fără a o privi. Tereza îl luă de braț și se îndreptară spre amvon împreună. Apoi, spre ieșire, iar marchizul îi spuse:

— Acum, du-o pe Tereza în birou.

Harry execută ordinul marchizului, iar Tereza îl însoți fără un cuvânt. Biroul era o altă încăpere a palatului, la fel de somptuoasă, decorată cu același bun gust. De acolo fu rândul lui sir Hupert să preia inițiativa. El se îndreptă spre fiica lui și o luă deoparte.

— Acum, culcă-te, draga mea, vei afla mâine ce s-a mai întâmplat. Nu are sens să mai rămâi aici..

— Vreți să-i spuneți că este însurat? întrebă Tereza.

Tatăl ei încuviință. Apoi, când văzu că ea ezită, o conduse spre o ușă pe care o deschise pentru ca fiica lui să iasă.

— Du-te la culcare, Tereza, iar vorbele lui sunară ca un ordin, iar ea, care-și ascultase întotdeauna tatăl execută ce i se spusese. Asta n-o împiedică să dorească să se afle alături de Harry când i se va da vestea.

Camerista o aștepta pentru a-i scoate rochia de mireasă, iar apoi Tereza se strecură în așternuturi cu inima strânsă. Camerista suflă în lumânările care se aflau pe noptieră și ieși lăsând-o singură, cu inima strânsă din cauza celor care se întâmplau în biroul marchizului. Ea-și imagină figura îngrozită pe care o va face Harry când va afla ce i se înscenase. Pentru a se mai liniști puțin, Tereza continua să repete: „era singura modalitate prin care tata și marchizul puteau să-l împiedice să facă acel act necugetat”.

Trecu multă vreme până când reuși să adoarmă dar chiar și atunci îi apăreau în minte figurile celor doi, mai ales a marchizului care îi repeta: Tereza, salvează-l!

Se trezi dimineața când camerista începu să tragă draperiile. Soarele strălucea vesel pe cer. Camerista se apropie de patul ei și-i spuse cu blândețe:

— Domnișoară, altețа sa vă așteaptă jos, într-o oră.

Tereza o întrebă:

— Te referi la tata sau la marchiz?

— Nu, domnișoară, la domnul Harry, îi răspunse camerista. Este gata de drum și mi-a spus să vă fac bagajele; vă ia cu dânsul.

Tereza nu mai înțelegea nimic, dar își spuse că era bine să nu pună prea multe întrebări. Se ridică din pat și începu să se îmbrace. Când fu aproape gata camerista îi aduse micul dejun.

— Te rog să te duci în camera tatălui meu și să-i spui că vreau să-i vorbesc.

— Imediat, domnișoară.

Camerista dispăru și Tereza începu să mănânce, întrebându-se ce se întâmplase.

După câteva minute, sir Hupert apăru în camera ei.

— Tată, ce se întâmplă? Mi s-a spus că Harry mă ia cu el.

Sir Hupert închise ușa în urma lui.

— N-am știut că intenționează să plece atât de devreme, altfel te-aș fi trezit eu.

— Spune-mi ce s-a întâmplat tată, îl rugă Tereza.

Sir Hupert se așeză pe un scaun.

— Am așteptat vreo două ore pentru ca Harry să-și revină, începu el. La început, părea nedumerit, dar apoi a acuzat o puternică durere de cap și a întrebat de ce se află acolo.

— Și? I-ați spus? întrebă Tereza.

— Marchizul i-a spus că pentru a-l salva de căsătoria cu o femeie care n-ar fi niciodată acceptată la palat, a fost căsătorit cu tine. I-a arătat și dovezile scrise pentru a-l convinge.

Tereza își ținea respirația.

— Și el... ce-a spus?

— La început s-a arătat surprins, zise sir Hupert, și cred că atunci mai era sub influența drogului, apoi mi-a spus:

— Puteaţi avea încredere în mine.

— Am știut că așa va spune, zise Tereza, cred că a fost foarte afectat că unchiul Maurice n-a avut încredere în el.

— Am încercat să-i explicăm amândoi motivul, mai ales că ne-am temut de această Camille Clyde și puterea pe care o are asupra lui.

— A spus că asta avea de gând să facă?

— A ascultat la ce-am spus noi, zise sir Hupert, apoi s-a dus spre ușă, spunând cu un glas care parcă nu era al lui: o să plec mâine de aici.

— Unde te duci? l-a întrebat marchizul.

— Acasă la mine, acolo unde-mi este locul, i-a răspuns Harry.

Sir Hupert oftă înainte de a-și încheia relatarea.

— Și acolo va trebui să te duci și tu, draga mea.

— Dar unde este casa lui? Va trebui să...? întrebă Tereza speriată.

— Bourne Hall, acolo unde a trăit familia lui Harry, la șase mile de aici, îi răspunse sir Hupert și cred, fiica mea, că trebuie să ai curajul să-l însoțești așa cum ţi-a cerut.

Sir Hupert avusese impresia că Tereza va protesta, așa că n-o lăsă să vorbească.

— Mi-e teamă că din cauza supărării, Harry ar putea face vreo prostie. Mai trebuie să avem în vedere că acest lucru nu trebuie discutat cu nimeni și nici să apară în ziare.

— Dacă vrei să mă duc cu Harry o voi face, tată, dar... mi-e cam teamă.

— Știu, draga mea, zise sir Hupert, dar când Harry va înțelege că n-ai făcut altceva decât să-l ajuți, te va aduce aici. Noaptea trecută nu ne-am putut înțelege cu el.

Sir Hupert făcu o pauză apoi continuă:

— Iar apoi s-a încuiat în camera sa.

Fără un cuvânt, Tereza se ridică, se îndreptă spre fereastră și rămase privind cerul senin.

După câteva minute tatăl ei spuse:

— Știu că-ți cerem prea mult, draga mea, dar după cum știi, lucrurile nu se desfășoară întotdeauna conform planului.

— Ce spui, tată? Pe mine nu mă interesează decât un singur lucru, pe care ți l-am mai spus, să mă lași să lucrez alături de tine.

— Va fi un test de abilitate și acesta, draga mea.

— Atunci nu-mi rămâne decât să sper că voi avea noroc, zise Tereza resemnându-se.

Ea își puse pe cap pălăria care se asorta cu rochia.

În momentul acela se auzi o bătaie în ușă și intră camerista.

— V-am împachetat totul, domnișoară, să pun și periile de cap tot în cufăr?

— Da, îi răspunse Tereza, cu gândurile duse departe.

După ce ieși camerista, sir Hupert își privi lung fiica și-i spuse:

— Ești o fată curajoasă, Tereza, și sunt foarte mândru de tine. Dar trebuie să-ți spun ceva.

— Desigur, tată, te ascult.

Lui sir Hupert îi era greu să-și găsească cuvintele.

— Fata mea, dacă cumva Harry încearcă să facă uz de prerogativele de soț, trebuie să-i spui adevărul.

Pe moment, Tereza nu înțelese ce voia să spună tatăl ei. Apoi, realiză la ce se referea și roși.

— Eu... sunt aproape sigură... că dacă Harry e furios pe tine și pe marchiz va fi la fel de supărat și pe mine...

— Sunt sigur că peste câteva zile vei putea să-i spui că a fost o înscenare.

— Și... dacă se duce direct la Londra să se însoare cu Camille?

— Marchizul s-a gândit la toate, zise sir Hupert, o va urmări îndeaproape pe actriță ca să vadă pe unde se află și dacă îl mai forțează pe Harry s-o ia de nevastă.

Apoi, el puse o mână pe umărul fiicei sale și o trase mai aproape spunându-i:

— Știu că cer foarte mult de la tine fata mea, dar încearcă să ai situația sub control până ce o să-i mai treacă lui Harry dorința de însurătoare.

— O să încerc, tată, o s-o fac...

Sir Hupert își săruta fiica.

— Sunt foarte mândru de tine, draga mea, te comporți exact așa cum mi-aș fi dorit eu să faci în cazuri speciale ca acesta.

Peste câteva clipe Tereza cobora scările pentru a da ochii cu Harry.

Chiar dacă tatăl ei îi spusese că se comportase ca o fată foarte curajoasă, ea știa în sinea ei că lucrurile nu stăteau așa.

Servitorii o informară că înălțimea sa o aștepta în faeton. Tereza privi pe geam și-l văzu așezat pe capră, cu pălăria pe cap.

— I-am spus lui Harry să ia faetonul meu, zise sir Hupert pentru că unchiul lui are nevoie de al lui. Apoi, coborând tonul sir Hupert adăugă: marchizul se duce la Londra să afle ce mai pune la cale femeia aceea.

Tereza își sărută tatăl și porni spre faeton, urmată de Rufus. Acesta dormise în pat cu ea ca de obicei, apoi o urmase pe trepte și când dădu de soare și de lumină începu să zburde. Majordomul urcă valizele Terezei în faeton, apoi o ajută și pe ea să urce alături de Harry. Rufus sări după ea și i se așeză în poală.

Tereza luă cățelușul în brațe, întrebându-se cum se va împotrivi mâniei lui Harry.

Fără măcar să întoarcă ochii spre ușa de la intrare, Harry porni.

Tereza făcu semne de rămas-bun tatălui ei, care-i răspunse la fel.

Ea începu să se gândească la casa lui Harry, locul spre care se îndreptau, despre care ea nu știa decât că fusese închisă de câtva timp. Merseră într-o tăcere totală. Harry conducea faetonul cu o îndemânare pe care ea n-o mai văzuse decât la tatăl ei. Tereza abia aștepta ca Harry să-i adreseze un cuvânt, dar întârzia s-o facă. Apoi își spuse că dacă acesta ar fi fost grosolan sau i-ar fi adresat cuvinte de insultă, ei i-ar fi fost mai ușor. Ridică privirea și-l examină pe sub gene și văzu că trăsăturile lui păreau mai dure ca de obicei. Era, după cum se în vedea, extraordinar de supărat. Tereza simți fiori de teamă de-a lungul șirei spinării. Soarele începuse să cam ardă și se făcuse foarte cald când ea aprecie că ajunseseră la Bourne Hall. Ieșiseră din drumul principal și o luaseră pe unul lăturalnic, fiind nevoiți să meargă mai încet. Pe o parte a drumului se afla o pădurice care le mai oferi un pic de umbră, apoi ajunseră dintr-o dată într-un luminiș. Harry încetini și mai mult.

Deodată din luminiș apăru un bărbat care ei i se păru un simplu călăreț la început. Când se apropie și Tereza observă că acesta purta mască și avea pistol, ea scăpă un strigăt de teamă. Mai văzu un alt bărbat, undeva în spatele unor tufișuri. Acesta apăru chiar în fața faetonului și Harry fu nevoit să tragă tare de frâiele cailor.

— Opriți și dați-ne tot ce aveți asupra voastră! strigă unul dintre hoți. Pentru început o să vă iau caii!

Harry duse mâna la piept unde avea un pistol.

Când îi văzu mișcarea hoțul trase și-l nimeni în braț.

Tereza țipă din nou de spaimă, iar caii care se speriară o luară la goană. Rufus începu să latre.

Hoțul încercă să-l țintească din nou pe Harry. Înainte ca acesta s-o poată face, Tereza, amintindu-și de pistolul ei despre care sir Hupert îi spusese că i-l pusese într-unul din buzunarele rochiei, îl trase imediat

și, cu o repeziciune și precizie pe care nimeni nu și le-ar fi imaginat la o femeie, îl ochi direct în piept.

Hoțul țipă de durere și căzu din șa. Acesta fu momentul în care valetul aflat în faeton veni pe capră lângă Harry.

— Lăsați-mă să conduc eu, mylord, zise acesta.

Harry veni mai aproape de Tereza, cu mâna apăsând pe rana din braț, care începuse să sângereze și-i spuse:

— Pornește! Repede!

Tereza mai avu o secundă pentru a vedea calul celuilalt hoț care o luă la goană printre copaci, cu stăpânul căzut într-o parte. Acesta se mai ținea în șa doar pentru că avusese picioarele prinse în scări. Valetul ascultă ordinul lui Harry și porni caii în viteză.

Tereza îl prinse cu un braț pe Harry de umăr pentru a-l sprijini. El se rezemă de umărul ei, dar tot în tăcere.

Era evident că are dureri foarte mari și ea se strădui să-l ţină treaz.

De parcă ar fi vrut s-o liniștească, Harry reuși să îngaime:

— Mă simt bine și de fapt, nu mai avem decât vreo două mile.

Drumul se lărgi deodată, iar caii o luară la trap.

Observând că Harry este pe punctul de a-și pierde cunoștința, Tereza îl susținu cum putu mai bine, lăsând sângele să i se scurgă în jos pe mână.

— N-ar fi mai bine să oprim? întrebă ea.

— Nu, du-mă acasă! Cât mai repede! reuși el să spună iar Tereza înțelese că făcuse un efort să rostească aceste vorbe.

Caii alergau în cea mai mare viteză când, la un moment dat, ea văzu, spre ușurarea ei, niște porți înalte care se iviră pe la jumătatea drumului. Dincolo de ele se vedea o casă elegantă din cărămidă roșie, în stil elizabetan, în formă de E.

În acest timp sângele care curgea din rana lui Harry udase covorașul de la picioarele lor și rochia Terezei.

Ea nici nu observă când ajunseră și caii opriră în fața porților unde îi aștepta valetul lui Harry și un alt servitor.

Banks, valetul lui Harry, veni în fuga.

— Am fost atacați, îi spuse Tereza. Ajută-l pe înălțimea sa dar cu mare atenție este rănit la braț.

— Voi avea mare grijă, mylady, răspunse acesta și din atitudinea lui Tereza înțelese ca vestea căsătoriei lor ajunsese deja aici.

Cu greutate, Banks și celălalt bărbat îl ridicară pe Harry din faeton și apoi pe treptele casei.

Tereza vru să-i ajute, dar, valetul care ar fi trebuit s-o ajute pe ea să coboare fugi după cei care-l duceau pe Harry. Tereza sări din faeton, cu Rufus cu tot.

Ea nu putea să nu-l considere pe Rufus eroul acțiunii, căci dacă n-ar fi lătrat el și n-ar fi speriat calul hoțul acesta ar mai fi tras și al doilea

glonte în Harry. Și probabil ar fi fost mortal. La acest gând Tereza se înfioră. Urcă treptele casei în fugă apoi intră în hol. Nu știa decât că este foarte fericită. Harry trăia.

Capitolul 6

Când intră, Tereza realiză că acesta nu părea holul unei case locuite. Prin ușa întredeschisă observă că mobila era acoperită cu huse albe iar draperiile lăsate.

Vrând să urce la etaj unde probabil îl duseseră pe Harry, se întâlni cu o femeie mai în vârstă care venea spre ea cu brațele deschise.

Aceasta făcu o plecăciune și-i spuse:

— Tocmai am auzit, mylady, că v-ați căsătorit cu înălțimea sa. Vă doresc toată fericirea din lume, dar spuneți-mi, este rănit cumva?

— A fost împușcat în braț, zise Tereza.

Femeia se dădu un pas înapoi, speriată:

— Trebuie să-l văd imediat! Ar trebui poate să vă explic, mylady, eu sunt doica lui, dar nu mai locuiesc aici, m-am retras la casa mea, care nu este departe de aici.

— În acest caz, doică, sunt sigură că dumneata ești cea de care are cea mai mare nevoie acum, îi spuse Tereza. Trebuie să trimitem imediat după un doctor!

— Vom trimite imediat după domnul Dawson, răspunse aceasta.

Tereza urcă la primul etaj unde se afla apartamentul lui Harry, dar dat fiind faptul că lângă el se aflau doica și Banks, nu mai era nevoie de ea. Acum, cel mai bun lucru pe care-l putea face era să trimită după doctor.

Majordomul, veni spre ea:

— Înălțimea voastră, doica mi-a spus că este urgentă nevoie de doctor. Mă voi ocupa eu de problema asta.

Tereza coborî scările și intră într-o încăpere care era biblioteca.

Toate mobilele erau acoperite și Tereza încercă să-și închipuie cum arătaseră ele pe vremea când trăiau părinții lui Harry.

Dawson, valetul, se întoarse.

— Am trimis după doctor, mylady, dar va dura până vă veni, locuiește tocmai la capătul satului.

— Mulțumesc, zise Tereza. Deci dumneata ești valetul.

— Da, mylady, eu și soția mea am rămas aici singuri și ne-am ocupat de toate de la moartea părinților înălțimii sale.

Și dintr-o dată, de parcă s-ar fi sfătuit cu tatăl ei, Terezei îi fu foarte clar ce avea de făcut. Se afla în casa lui Harry, care se retrăsese aici ca un puști care vine alergând la mama să fie consolat.

Îl întrebă pe Dawson:

— Lucrezi de mult aici?

— De treizeci de ani, mylady, zise omul, și sper ca prin venirea dumneavoastră casa să capete viață din nou, căci în ultimii ani n-a fost decât întuneric și tăcere.

— Asta înseamnă că trebuie să facem ca lucrurile să arate cum erau pe vremea părinților lui Harry.

Dawson o privi lung, iar ea continuă:

— Bănuiesc ca ai câțiva oameni care să te ajute.

— Da, mylady, ar fi vreo trei.

— Trebuie să mai existe și în satele vecine tineri care caută de lucru.

— Cu siguranță, alteță.

— Iar soția dumitale, care este bucătăreasă, va trebui să mai aibă vreo două trei ajutoare.

Tereza se opri un moment apoi continuă:

— Iar dădaca înălțimii sale, care este și ea aici, ar putea instrui niște fete care n-au mai lucrat până acum, pentru a putea deveni cameriste.

Dawson încuviință.

— În acest caz, spune-i să angajeze trei fete din sat.

Dawson, care o privea ca vrăjit, reuși să spună în cele din urmă:

— Vă privesc și nu-mi vine să cred, mylady, nu mi-am imaginat că toate acestea se vor întâmpla din nou.

Tereza observă că vocea îi tremura de emoție și îi apăruseră lacrimi în ochi.

— Atunci când înălțimea sa se va însănătoși și va putea să coboare aici, în salon, va trebui să găsească lucrurile așa cum erau pe vremea părinților săi.

Dawson nu mai putea scoate o vorbă de emoție, așa că ieși din salon.

Doctorul sosi destul de repede, de fapt, mai repede decât s-ar fi așteptat Tereza. Îl examină pe Harry și-i spuse:

— Am scos glonțul; din fericire, osul n-a fost atins.

— Mi-a fost teamă că este vorba de ceva mai grav.

— Înălțimea sa a pierdut mult sânge, continuă doctorul și va face temperatură mare. Puteți avea încredere în ajutorul doicii, îl cunoaște de mic și este mai bună ca orice asistentă.

— În acest caz putem fi fericiți s-o avem printre noi.

— Pentru noi a fost un șoc să aflăm că înălțimea sa s-a căsătorit, mai zise omul, și ne pare bine că veți lua locul mamei sale. Era cea mai încântătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

— Vă mulțumesc, zise Tereza, știu că îl veți ajuta pe Harry să se însănătoșească foarte repede.

— Va mai dura până va fi din nou pe picioare, și va avea dureri mari, zise doctorul. Nu vă impacientați, voi veni încă o dată spre seară.

El făcu o plecăciune în fața Terezei și plecă.

Tereza îl însoți cu privirea pe omul acela gârbovit de ani, care se urcă în șareta lui și-și spuse că întrucât casa lui Harry fusese nelocuită atâta vreme, era greu de crezut că el mai avea alți pacienți bogați prin preajmă.

După plecarea doctorului se decise să meargă în camera lui Harry, să vadă cum se simte. Simți în mod inexplicabil că inima începe să-i bată mai tare.

Lui Harry i se părea că visează. Cineva cu un glas dulce îi vorbea. Era o voce pe care o auzise de multe ori, deși nu putea spune cui îi aparține.

În același timp o mână rece i se plimba pe frunte.

— Te vei face bine în curând, auzi el, și vei vedea casa așa cum a fost ea pe vremuri, și cum ți-o amintești. Au început să înflorească florile, păsările cântă în copaci; până și natura se va bucura că te afli din nou aici.

Harry asculta tot ce i se spunea. Apoi, vocea aceea blândă și liniștitoare continuă:

— Caii te așteaptă în grajd, iar mie mi-e urât să călăresc singură așa că te rog să te grăbești cu însănătoșirea. De fapt, sunt atâtea lucruri despre care aş vrea să-ţi vorbesc...

Se lăsă tăcerea și Harry nu mai simți mâna pe frunte.

Încet, nu fără oarecare efort, el deschise ochii.

Foarte aproape de el se afla un chip foarte drăgălaș care i se părea cunoscut. Apoi, femeia, indiferent cine ar fi fost, exclamă:

— Harry, ai deschis ochii! Mă auzi?

— Unde mă aflu? întrebă el.

— Ești acasă, la Bourne Hall, și văd că mergi spre bine!

Harry încercă să înțeleagă ce-i spunea femeia dar îi era foarte greu s-o facă. Închise din nou ochii.

Mâna i se așeză din nou pe frunte și el își închipui că era mama lui care-l veghea.

Când coborî de la Harry doctorul Stuart o găsi pe Tereza așteptându-l în hol.

— Care este verdictul, doctore? îl întrebă ea.

— Ştiţi la fel de bine ca mine, înălțimea voastră, că împreună cu dădaca ați făcut minuni! răspunse omul. N-am văzut rană care să se vindece atât de repede. Desigur, înălțimea sa abia așteaptă să se ridice din pat!

— Și are voie s-o facă?

— Numai mâine și pentru câteva minute doar. Și nu va avea voie să călărească două săptămâni.

— Cred că abia așteaptă s-o poată face. Eu voi plimba până atunci caii prin rotație.

— Am auzit că aveți mai mulți îngrijitori acum la grajduri, zise doctorul Stuart. Bietul Abbey nu se mai descurca singur. Acum, nu mai poate de fericire cu patru flăcăi care să-l ajute.

— Vom avea nevoie de mai mulți, îi spuse Tereza. Am primit o scrisoare de la tata în care-mi spune că a mai cumpărat doi cai de la Tattersall, și îi va trimite astăzi.

— Dacă continuați tot așa veți avea nevoie și de un veterinar, căci mie îmi place să tratez doar pacienții cu două picioare!

Tereza începu să râdă și-și luă rămas bun de la el. Apoi fugi să vadă ce făcea Harry.

Ea îi scrisese lui sir Hupert pentru a-i spune ce i se întâmplase pe drumul spre Bourne Hall, și precizase că ar fi o greșeală din partea lui sau a marchizului să vină să-l vadă pe Harry.

Căci dacă Harry mai era supărat pentru farsa pe care ei i-o puseseră la cale, supărarea lui ar fi fost și mai mare dacă i-ar fi văzut. Dar Tereza era sigură că ei vor ști să citească printre rânduri.

Într-una dintre discuțiile pe care le avură când Harry se simți mai bine ea îi spuse despre personalul pe care-l angajase, îi vorbi de orice altceva în afară de căsătoria lor.

Harry nu spuse nici că era mulțumit de ceea ce făcuse ea, dar nici că nu era de acord. Iar când se simți destul de bine pentru a sta în șezut, Terezei i se păru că el arăta mult mai bine decât în momentele în care se oficia slujba căsătoriei lor. Mai slăbise puțin și părea cam palid, trăsăturile i se mai ascuțiseră, iar Tereza nu putu să nu-l compare cu statuia zeului grec pe care o avea marchizul la palatul Stoke.

Dădaca era o femeie foarte harnică și autoritară și știa cum să procedeze cu Harry pentru a-l face s-o asculte, ca atunci când era copil.

— Haide, Harry, îi repeta aceasta, mănâncă tot ce ți-am adus aici, altfel n-o să te faci bine niciodată.

— Nu mi-e foame, dădacă, îi răspundea el.

— Nu pot duce farfuria înapoi la bucătărie neatinsă, insista aceasta, doamna Dawson ar fi foarte tristă dacă ar vedea că n-ai gustat nimic!

Dar cu o zi în urmă Harry mâncase destul de mult, iar Tereza, văzându-l în imposibilitatea de a riposta în fața doicii începu să râdă.

— N-am crezut că ai putea da ascultare unei femei, zise ea. Știu ce aștepți de la o femeie: să fie liniștită, amabilă, supusă și umilă.

— Aș vrea și de la tine toate astea! replică Harry.

Era prima dată când el îi reamintea într-un fel sau altul că erau

căsătoriți.

Tereza se simți umilită pe moment, dar el îi spuse:

— Ai fost mult mai apropiată decât înainte de a veni aici.

— Te-am tratat ca pe un bolnav.

— Iar eu am considerat că ai făcut un pas înainte, de fapt, așa îmi place să vorbească o femeie.

— Observ că vrei cu tot dinadinsul să te cerți cu mine, dar eu nu-ți voi da satisfacție pentru că doctorul a spus că trebuie să vorbești foarte puțin și să stai liniștit. De fapt, convingerea mea este că-ți lipsesc duelurile noastre verbale dinaintea... accidentului.

Tereza fusese foarte aproape de a spune „dinaintea căsătoriei" dar realizase la timp că făcea o greșeală.

Când Harry își mai reveni, nu mai făcu nici o referire la ce se întâmplase înainte de sosirea la Bourne Hall.

Privirile lui întârziară un moment asupra părului ei care părea auriu în lumina soarelui.

— Știi ce mi-ar plăcea, Tereza?

— Ce anume? întrebă ea.

— Mâine, când voi coborî din pat, aș vrea să merg la grajduri să văd caii cei noi. Eu o să stau undeva într-un colț, iar tu o să pui pe cineva să-i plimbe prin faţa mea.

Tereza începu să bată fericită din palme.

— Este o idee excelentă! Bătrânul Abbey abia așteaptă să-ți arate caii noi, în special pe cei doi care sunt cea mai recentă achiziție a tatei. Sunt superbi!

— Bănuiesc că i-ai și încercat.

— Cum puteam să rezist?

După ce rosti aceste vorbe, Tereza realiză din felul în care se simțea privită că nu era cazul să le spună, căci probabil Harry ar fi vrut să fie el primul care să-i călărească. Dar el se rezumă la a zâmbi și-i spuse:

— Să nu-i obosești prea tare!

— O să încerc să țin seama de sfatul tău; fii convins că abia așteaptă să-i călărești, așa cum te așteaptă toată moșia, toți vor să te vadă sănătos și vesel.

Harry o privi uimit, iar ea continuă:

— I-am chemat pe fermieri în lipsa ta și le-am spus să facă totul pentru a spori recoltele și numărul de vite. Sper ca nu te superi c-am făcut-o în numele tău. Este esențial ca toate aceste probleme să fie rezolvate înainte de sosirea anotimpului rece.

— Am impresia că ți-ai schimbat orientarea de la șantierul naval al tatălui tău, la moșiile mele.

Tereza îl privi ciudat.

— Sper să nu ți se pară că intervin acolo unde nu este cazul, dar sunt atâtea de făcut și trebuie început de undeva.

— Chiar crezi că asta îmi doresc?

— Am crezut că nu va fi bine să vezi casa și pământurile în starea în care se aflau.

— De ce? o întrebă Harry.

— Era de așteptat că te va mâhni să vezi totul în paragină. Este casa ta.

Se lăsă tăcerea, apoi tot ea spuse:

— Îmi pare rău dacă m-am apucat de niște lucruri pe care ai fi vrut să le faci tu.

— O să-ți spun eu dacă ai avut dreptate sau nu, când voi putea să părăsesc această cameră. Dar de aici de la fereastră pot vedea că grădina pare îngrijită.

— Au muncit din greu la ea, zise Tereza, când vei putea să faci o plimbare o să vezi că au înfăptuit adevărate miracole.

— Mai precis, tu ai înfăptuit miracolele!

Tereza nu știa dacă acesta era un compliment sau o acuzație.

Ea se ridică și se îndreptă spre fereastră.

Pe neașteptate, Harry întinse o mână spre ea.

— Vino aici, Tereza, îi spuse el.

Ea nu făcu nici o mișcare iar Harry continuă:

— Ai uitat că ai jurat să mi te supui?

Tereza roși. Nu simțea nevoia în acel moment să-și amintească de jurămintele de căsătorie. Se duse încet spre el și luă mâna întinsă.

Harry o trase mai aproape de el.

— Mi-ai salvat viața, ai fost foarte bună și înțelegătoare, exact așa cum trebuie să fie o femeie. Nici nu știu cum să-ţi mulțumesc.

Tereza îl privi și deveni atunci conștientă că ceva ciudat se petrecea cu ea, iar Harry o privea așa cum n-o mai făcuse până atunci. Deodată Harry o trase spre el, iar ea știu ce avea să urmeze. De aceea, se trase ușor speriată înapoi și se eliberă din brațele lui.

— O, Harry, trebuie să-ți spun ceva foarte important... sper că acum ești destul de puternic pentru a primi această informație.

Harry se crispă.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

Tereza se lupta cu vorbele care refuzau să iasă. Și pentru a scăpa de acest neajuns, se îndreptă spre fereastră.

— Ce încerci să-mi spui, Tereza?

— Va fi ceva care te va supăra foarte tare, zise ea, și poate că fac o greșeală dacă-ți spun acum.

— Dacă este ceva ce va trebui să aflu oricum, sunt pregătit să aud ce-mi vei spune.

Tereza se gândi disperată că făcuse o greșeală și ar fi trebuit să mai aștepte.

Apoi, cu glas abia auzit, ea începu:

— Ai mai fost păcălit și știu că te vei supăra foarte tare... dar am făcut asta pentru că noi toți... te iubim foarte mult... și am vrut să fii fericit...

— Nu știu la ce te referi, Tereza, zise Harry. Știu doar că am fost păcălit cu căsătoria. Tocmai de asta suntem amândoi acum aici, deși n-am discutat acest subiect.

— Știu, zise ea, dar cred că trebuie să... afli tot adevărul.

— Care adevăr, Tereza?

Tereza începu să tremure realizând că-i era foarte greu să articuleze cuvintele.

— Tata și unchiul Maurice ți-au spus că suntem căsătoriți, zise ea, dar n-a fost o căsătorie reală. Preotul era un actor și de fapt căsătoria s-a încheiat numai pentru a te împiedica să te însori cu o actriță, Camille Clyde.

Harry o privi fără a spune ceva.

— Crezi că a fost corect să mă drogați pentru ca să iau parte la o căsătorie de formă? Nu mi se pare normal din partea a doi oameni maturi. Sigur că sunt foarte supărat!

— Știu, șopti Tereza.

Ea se apropie și îngenunche în fața lui.

— Te rog, Harry, nu fi supărat! Totul a fost doar din cauză că unchiul Maurice credea că vei face o greșeală și-ţi vei ruina viața! Știi cât te iubește și tot ce a făcut la palat a fost numai pentru tine. Era disperat că ai putea greși, nu știa cum să te salveze de... tine.

— Așadar căsătoria a fost oficiată de un actor și nu de un preot?

— Trebuiau să păstreze niște aparențe, știi... drogul ar fi putut să nu lucreze atât de bine și poate ți-ai fi dat seama...

— Și tu ai marșat la această farsă! remarcă Harry.. De ce ai făcut-o, Tereza?

— Pentru că... te iubesc! șopti ea disperată.

Rostise aceste cuvinte înainte de a realiza că nu era cazul s-o facă. Realiză ce spusese doar când văzu chipul lui Harry. Lăsă capul în jos încât Harry să nu-i vadă ochii, iar fața să-i fie acoperită de frumosul ei păr blond, și spuse repede:

— Ai fost un erou în război, ai fost eroul nostru, al tuturor. Cum puteam să te las să-ți irosești viața după cum spunea unchiul Maurice?

— Nu-mi vine să cred că unchiul și tatăl tău au avut un comportament atât de ciudat! zise Harry. Nu era mai simplu să mă întrebe pe mine dacă am de gând să mă însor cu actrița?

— Le era atât de teamă încât au făcut totul ca să înlăture orice posibilitate... zise ea.

— Le înțeleg motivele, admise Harry, dar nu-mi place defel să fiu mințit și ceea ce-mi displace cel mai tare este faptul că te-au implicat și pe tine în complotul lor.

— Am fost de acord să mă implic pentru că o făceam pentru tine, zise Tereza.

— Erai îngrijorată din cauza mea? o întrebă Harry.

— Desigur! răspunse ea. Ai fost un erou în timpul războiului, cum puteam să te las să-ți strici viața?

El nu răspunse iar Tereza continuă:

— Trebuie să recunoști că ai fi ruinat totul, chiar și această frumoasă casă.

La casa părinților lui se gândea ea în fiecare noapte înainte de culcare. Această casă nu putea fi adăpostul unei actrițe de mâna a doua. Câteodată Terezei i se părea că-i vede pe părinții lui Harry plimbându-se prin fața șemineului, sau în camera de zi în care se afla acea mobilă stil și covorul Aubusson. Parcă-i și auzea vorbind despre fiul lor care se afla cu dădaca în camera lui.

Dădaca îi arătase cu mândrie Terezei calul de lemn pe care-l călărise Harry în copilărie, ca și fortul în care îl așteptau soldații de plumb.

Ca și cum ar fi știut ce-i trecea prin minte în acel moment, Harry o întrebă:

— Ai aranjat ca toate lucrurile să fie ca pe vremea mamei mele?

— Dădaca și Dawson au făcut-o, iar eu am făcut celelalte aranjamente pentru ca să nu fii dezamăgit când vei vedea casa.

— Ai făcut toate astea pentru mine? Și m-ai lăsat totuși să cred în minciuna cu căsătoria?

— A fost o minciună mai mică pentru a te salva și împiedica să faci o greșeală.

— Și acum ce se va întâmpla cu tine, Tereza? o întrebă el. Îmi spui că nu ești căsătorită cu mine, în realitate, iar toată lumea de aici crede că ești soția mea!

— Tata mi-a spus că pot pleca de aici când te vei simți mai bine, zise ea. Mă voi întoarce la Londra pentru a-mi face debutul în societate, lucru pe care intenționam să-l fac înainte de toate astea...

— Te afli într-o situație foarte ingrată, zise Harry, iar dacă se va auzi că ai locuit cu mine ca soție se va isca un scandal de mari proporții și vor urma nenumărate bârfe.

— Nu știe nimeni... și mai ales nu ne-a văzut nimeni împreună în afară de servitori și de doctorul Stuart.

— Sunt sigur că el a spus și altor pacienți că am revenit în casa părintească.

Tereza ridică mâinile în sus, în semn de neputință.

— Văd că vrei să faci lucrurile să pară mai grele decât sunt, remarcă ea. Poate că nu trebuia să-ți spun atât de curând. Dar am considerat că este bine s-o fac acum, când nu te mai grăbești să te duci la Londra. Mi s-a părut că te simți bine în acest loc...

Harry nu zise nimic, iar ea îl privi plină de speranță, așteptând de la el rezolvarea problemelor.

— Cred că aș putea fi fericit aici, după cum spui tu, cu condiția să fiu singur.

Capitolul 7

Sir Hupert deschise scrisoarea fiicei sale și o citi cu sufletul la gură.

„Dragă tată,

Mi-e teamă că am cam încurcat lucrurile pe aici. I-am spus adevărul ieri lui Harry și a fost foarte surprins.

Mi-a mărturisit că ar fi vrut să locuiască în casa părinților lui, pe care eu am făcut-o să arate ca pe vremuri, cu condiția să fie singur. Cred că se gândea la Camille Clyde când mi-a spus asta, pentru că a mai adăugat că peste două sau trei zile, când se va simți în putere, va pleca la Londra.

Îmi pare atât de rău, ar fi trebuit să mai aștept, mă gândesc doar că printr-un miracol, ea nu va mai avea nevoie de el.

Cu multă dragoste,

Fiica ta, Tereza”

Sir Hupert reciti scrisoarea fiicei sale, după care se îndreptă spre Berkeley Square, unde locuia marchizul.

Acesta citea *The Morning Post* și-l întâmpină cu un zâmbet.

— Mi-e teamă că am vești proaste, Maurice, zise sir Hupert.

El îi întinse scrisoarea Terezei. După ce o citi, marchizul exclamă:

— Ce prostie am făcut! Trebuia să prevăd asta! N-am făcut nimic pentru a mai afla câte ceva despre femeia aceea! Nici măcar cu Graham n-am mai discutat! Cred că mă voi duce chiar acum să aflu noutăți.

Marchizul porni imediat spre White Club, dorindu-și să-l găsească acolo pe lordul Charles. Și din fericire acesta se afla în club, discutând cu amicii săi.

— Ce mai faci, Charles? îl întrebă marchizul. Ai avut noroc la curse?

— Calul meu a ieșit al treilea, zise lordul Charles, dar pe tine nu te-am mai văzut de mult. Unde te-ai ascuns? Mi s-a spus că ai fost plecat în provincie.

— Am petrecut câteva zile la palatul Stoke, îi explică marchizul, și am venit aici la club special pentru a te întâlni, căci nu mai știu nimic despre Camille Clyde.

— Nici pe nepotul tău nu l-am mai văzut în ultimul timp, zise

lordul Charles, dar am auzit că celebra noastră actriță are un nou protector.

Iar marchizul asta dorea să audă.

— Un nou protector? Cine este acesta?

— Ți-l amintești pe Durham, un tip bogat dar plictisitor, și extrem de generos cu femeile frumoase?

Marchizului nici că i se putea da o veste mai bună dar încercă să nu lase să i se vadă bucuria.

Plecă imediat de la clubul White spre un altul numit Garrick, unde știa că-și fac veacul actori și actriţe.

Imediat ce intră îl văzu pe actorul pe care-l angajase să joace rolul preotului la căsătoria lui Harry cu Tereza.

— Îmi pare bine că te văd, aș vrea să-ți mulțumesc pentru felul în care ai aranjat treburile pe care le-am discutat.

Actorul zâmbi.

— Am auzit că totul a decurs perfect, dar îmi pare rău că n-am putut să iau chiar eu parte la ceremonie, a trebuit să găsesc pe altcineva. Dar din fericire am dat peste reverendul Barton care, după cum știți, este vicarul capelei Mayfair.

Marchizul își ținu respirația un moment, apoi întrebă cu glas pierit:

— Vrei să-mi spui că Barton a oficiat în locul tău?

— N-am găsit pe altcineva care să pară mai convingător, zise actorul, și să știe slujba pe dinafară.

Marchizul rămase fără replică. El știa că vicarul capelei Mayfair era foarte cunoscut, mai ales pentru faptul că oficia slujba de căsătorie pentru oricine care-i plătea taxa de o guinee și încheiase multe căsătorii clandestine, până și pentru pușcăriașii de la închisoarea Fleet.

Poate că tocmai datorită ușurinței cu care declara el soț și soție pe oricine venea să-i ceară acest lucru, curând se modifică legea și căsătoriile se puteau oficia numai după ce se făceau strigări timp de trei zile, după care se și înregistrau la registrul civil.

Dar curând legea impuse și obținerea unei licențe speciale de la episcopul de Canterbury. Astfel și capela Mayfair deveni una respectabilă. Toată lumea din zonă se căsătorea acolo, deși se știa că vicarul făcea orice pentru bani.

Dar marchizul scosese o licență specială pentru căsătorie, în cazul în care Harry ar fi pus întrebări.

Asta însemna că el și Tereza erau căsătoriți legal.

Știind că ar fi fost o greșeală să-i spună actorului toate acestea, marchizul îi mulțumi din nou și se grăbi spre Berkeley Square unde se duse direct la prietenul său sir Hupert și-i spuse noutățile.

— Sunt sigur, mărturisi marchizul că Harry nu mă va ierta niciodată pentru felul în care l-am tratat și mai ales pentru lipsa mea

de încredere.

Prima pornire a lui sir Hupert fu să se ducă la Bourne Hall să-i spună lui Harry adevărul și cât de nefericit era unchiul său. Apoi, amintindu-și ce reacție avusese Harry cu câtva timp în urmă, când marchizul îi spusese că-i găsise o soție, renunță și îi scrise o scrisoare Terezei, pe care o trimise printr-un curier.

Tereza plânse până adormi. Astfel făcuse în fiecare seară de când realizase că Harry tot mai voia să se însoare cu Camille Clyde, în pofida încercărilor disperate ale tatălui ei și ale marchizului de a-l salva din ghearele acesteia. Iar pentru ea Harry nu părea să aibă ochi. Era convinsă că abia aștepta să scape de ea și imediat ce va pleca la Londra și nu va mai vrea s-o vadă vreodată. Răsucindu-se în pat toată noaptea Tereza deveni tot mai conștientă că-l iubea. Când Harry zăcuse inconștient ea îi vorbise și îi mângâiase fruntea. Îl simțise ca pe un copil care se rănise și avea nevoie de dragostea mamei pentru a se însănătoși.

Își amintea ce-i spusese mama ei, că o persoană în stare de inconștiență poate auzi ce i se spune...

— Poate că nu înțelege chiar totul, zisese lady Bryan, dar faptul că li se vorbește îi face să se simtă în siguranță și să se însănătoșească mai repede.

De aceea ea îi vorbise mereu lui Harry, din momentul în care acesta își pierduse cunoștința din cauza temperaturii prea mari. Iar acum era conștientă că se îndrăgostise de el.

— Cum puteam să nu mă îndrăgostesc? se întreba ea. Harry este atât de frumos și inteligent...

Începu să recapituleze tot ce-și spuseseră de când plecaseră prima oară să călărească împreună.

— Este un bărbat atât de deștept, este exact omul de care ar fi nevoie acum în parlament, obișnuia ea să le spună tuturor.

Dar spunând acestea ea era conștientă că dacă Harry ar ajunge unde ar trebui n-ar mai fi loc pentru ea în viața lui. Imediat ce se va întoarce la Londra, Camille Clyde, îi va lua locul. Iar dacă nu va mai fi disponibilă Camille, se vor găsi alte frumoase care să-i ia locul, căci în mod sigur Harry nu agreează o viață simplă alături de o femeie ca ea.

— Nu-mi pot găsi locul alături de el, își spuse Tereza simțindu-se teribil de rău.

Dar pentru că-l iubea pe Harry fără speranță, ea simți că este cazul să ia o decizie. Imediat ce Harry va pleca, ea-i va cere tatălui ei s-o ducă la casa din Lancaster. Căci acum îi pierise tot cheful de a-și face intrarea în societate sau de a fi prezentată la curte. Tereza își spuse că se putea acum concentra pe ceea ce-și dorise de la început, să lucreze alături de tatăl ei.

Pentru că-l cunoscuse pe Harry, un bărbat atât de interesant, toți ceilalți i se păreau plictisitori și anoşti. Și pentru că se îndrăgostise de el, îi va fi imposibil să mai iubească vreodată un altul.

— Poate că tata și unchiul Maurice l-au salvat pe Harry și nu l-au lăsat să-și ruineze viața, dar în schimb mi-au adus mie nefericirea în suflet.

Tereza izbucni din nou în plâns.

Lui Harry îi plăcură toți caii care defilau prin fața lui. Din câte aflase el, Tereza îi călărise pe toți. Dar ultimul, care abia sosise de la Londra, era mai tânăr decât ceilalți și poate nu prea bine instruit. Grăjdarul îl aduse la sfârșitul parăzii și calul trebui să se oprească în fața treptelor pe care stătea Harry, lucru pe care refuză să-l facă. El se cabră și făcu tot posibilul s-o dea jos pe Tereza din șa. Dar ea reuși să păstreze controlul. În cele din urmă și el se alătură parăzii, apoi caii fură duși înapoi la grajduri, iar Harry fu dus înapoi în cameră, căci se simțea foarte obosit.

Dădaca îl ajută să se dezbrace și-l lăsară să se odihnească până a doua zi când insistă să se dea jos din pat căci se simțea mai bine. Pretextă că vrea să facă un tur al încăperilor care fuseseră refăcute ca să arate ca pe vremea când trăia mama lui.

În noaptea aceea Tereza care adormise cu el în gând îl și visase. Se făcea că Harry pleca și oricât l-ar fi rugat ea să rămână, el nu voia. Se trezi speriată, dar fericită că fusese doar un vis.

Cum am putut să fiu atât de proastă? se întrebă ea.

Apoi își aminti chipul lui Harry în timp ce urmărea parada cailor și simți nevoia să plângă din nou. I se păru dintr-o dată că este prea cald în încăpere și trase draperiile, apoi deschise și geamurile. Rămase privind grădina când văzu la un moment dat o lumină care venea de undeva din salon. Tereza își aminti că fusese acolo după cină să ia o carte la care citea și pe care o uitase acolo. Probabil am lăsat vreo lumânare aprinsă acolo, își spuse ea, fiindu-i rușine că fusese atât de neatentă.

Își spuse că trebuia să se ducă să stingă lumânarea care altfel va arde acolo toată noaptea și ar putea provoca un incendiu. Îmbrăcă un capot bleu cu garnitură de dantelă la guler și la manșete și nasturi mici ca niște perle de sus până jos și se îndreptă spre ușă. Tocmai atunci își dădu seama că Rufus pornise după ea. Se opri și-i spuse:

— Rufus, fii cuminte și așteaptă-mă aici!

Se gândise că dacă l-ar lua cu ea, câinele ar începe să latre și l-ar trezi pe Harry.

— O să lipsesc un minut sau două, îi șopti ea.

Casa nu era complet în întuneric, căci întotdeauna mai rămâneau lumânări aprinse peste noapte.

Dar de cum intră în salon, rămase fără grai. În fața șemineului se aflau doi străini care ridicau tabloul aflat deasupra acestuia. Tereza făcu zgomot fără să vrea și cei doi se întoarseră spre ea. Numai atunci realiză că fețele le erau acoperite cu măști.

— Ce faceți aici... nu aveți dreptul să...

În momentul acela cineva îi puse palma pe gură, apoi unul dintre cei doi o legă cu o batistă ca să nu țipe, după care îi legă și mâinile. Mai apoi fu luată pe sus și dusă spre sofa unde fu aruncată ca un sac cu cartofi. Tereza nu putea striga după ajutor și nici nu se putea mișca.

— Să ne grăbim, zise unul dintre hoți, să scoatem cutiile de aici.

Acestea fuseseră mândria lady-ei Lanbourne, despre care-i vorbise Dawson, pe care ea le adusese din Olanda. Erau niște cutii de fildeș de diferite dimensiuni, încrustate cu perle și diamante. Unele aveau sculptate chipuri ale regilor și reginelor care trăiseră cu mult timp în urmă. Cum putea ea să-i lase să ia ceva atât de valoros? Tereza era sigură că și Harry le îndrăgea pentru că fuseseră ale mamei lui. Trebuie să le salvez cumva, își spuse ea.

Tocmai atunci își aminti că ea și Harry puteau să-și ghicească gândurile unul celuilalt. Atunci când aveau dueluri verbale în timpul călăriei, el îi spunea:

— Știu ce gândești, Tereza, pot să-ți spun dinainte că nu ai dreptate.

Ea începuse să râdă. Dar pentru a-i putea citi gândurile, Harry trebuia să se gândească la ea în momentul acela. Numai așa putea să-l prevină că hoții se aflau în salon.

Trezește-te, trezește-te, Harry, repetă ea în gând. Poți salva lucruri la care ţii foarte mult... Tereza își simți gândurile ca pe niște păsări mici, care zburau spre camera lui Harry pentru a-l trezi. Își aminti ce-i spusese tatăl ei, că dacă în India un băștinaș vrea să comunice ceva, o poate face mai ușor prin gânduri decât prin orice altă cale de comunicare. Sir Hupert îi povestise că odată în India, un hamal îi ceruse voie să plece imediat acasă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebase el.

— Tata este pe moarte, știu că va muri până dimineață și va fi nevoie de mine.

— Dar cine ți-a comunicat vestea asta? îl întrebase sir Hupert.

— Am auzit-o, mi s-a transmis prin forța gândului, îi răspunsese omul.

Dar Sir Hubert își închipuise că omul își imaginase toate acestea și nu-i îngăduise să plece. Omul clătinase din cap și-i spusese că peste două zile, când era liber să plece acasă, va fi prea târziu.

— Și așa a fost? își întrebase Tereza tatăl.

— Da, așa a fost, îi spusese sir Hupert. Tatăl acelui om murise exact

când a simțit el că acesta va muri. Iar eu n-am putut decât să-mi cer scuze că nu l-am crezut. Pentru indieni este ceva natural și mi se pare că și noi ar trebui să-i copiem. Ne-ar salva de multe necazuri și n-am mai pierde bani!

Tereza, care-și amintise această povestire a tatălui ei continuă să se gândească intens la Harry.

Dar hoții își vedeau nestingheriți de treabă. Tocmai luau un alt tablou de dimensiuni mari, un peisaj al lui Ambrosius Bosschaurt, un tablou foarte valoros care ar fi fost o pierdere imensă pentru Harry.

Unul dintre servitori îi spusese Terezei că mamei lui Harry îi plăceau florile, așa că ea umpluse casa cu ele și expusese tablouri cu flori.

— O, Harry, fă tot posibilul pentru ca tablourile astea să fie salvate! Ascultă-mă! Știu că nu prea ai putere dar fă tot posibilul să cobori acum.

Este drept că Harry se odihnise destul și se înzdrăvenea pe zi ce trecea; nu mai era mult și putea să plece la drum, la Londra, la Camille Clyde a lui.

La aceste gânduri, Tereza simțea că inima începe să-i facă probleme. Ar fi vrut să strige de durere. Poate, își spuse ea, exista vreo cale de a-l face să rămână la ţară.

În acest timp hoții își făceau de cap în casa lui Harry. Tereza îl auzi pe unul dintre ei spunând:

— Ia-l și pe ăsta, așa a spus bătrânul Isaac, a zis că face mulți bani cu el.

Celălalt chicoti:

— Este adevărat, cine are nasul mai fin decât moș Isaac când e vorba de bani?

Tocmai când hoții treceau pe lângă locul în care se afla legată Tereza, ea auzi ușa deschizându-se. I se strânse inima când auzi vocea lui Harry:

— Dar ce naiba se întâmplă aici?

Hoții nu mai făcură nici o mișcare. Tereza se gândi că Harry era neînarmat și că-l vor trata cu brutalitate așa cum făcuseră cu ea. De aceea se gândi să strige pentru a-l preveni, dar în momentul acela îl auzi spunând:

— Ridicați mâinile deasupra capului!

Fu un ordin atât de rapid încât nici unul dintre hoți nu avu timp să scoată pistolul.

Și deși tremura încă de teamă, îl auzi pe Harry:

— Leagă-i!

Atunci, Tereza auzi zgomot de pași în spatele ei. Cu un efort supraomenesc se rostogoli într-o parte.

Șalul chinezesc care-i acoperea fața căzu și îi văzu pe cei trei hoți

cu mâinile legate la spate. Unul dintre ei avea un sac mare la picioare. Tereza știa că în acel sac se aflau lucrurile de preț pe care le luaseră din salon. Doi oameni puternici avansau spre ei. În momentul acela unul dintre hoți încercă să se arunce pe fereastră. Harry îl țintì iar glonțul îi pătrunse acestuia deasupra cotului. Acesta se prăbuși la podea, gemând de durere. Harry se apropie cu precauție de ceilalți doi hoți, și luă de la centura unuia dintre ei un pistol, iar de la celălalt un cuțit. În momentul acela el o văzu pe Tereza și rămase uluit o secundă, apoi se repezi spre ea și o dezlegă.

Tereza oftă ușurată, iar Harry o privi îngrijorat.

— Te-au rănit cumva, Tereza?

— Nu. M-au legat doar, îi răspunse ea. Încercam cu disperare să-ți comunic ce se întâmplă și uite că ai apărut. Cum de ai venit?

Harry zâmbi.

— Te-am auzit, spuse el.

Se întoarse apoi spre cei doi bărbați care veniseră o dată cu el.

— Luați-i pe aceștia și încuiați-i undeva de unde să nu poată scăpa până la venirea poliției. Apoi să vă întoarceți să-mi spuneți ce-ați făcut cu cel rănit.

Harry îl privi pe hoțul din mâna căruia curgea sânge.

— Trimiteți pe cineva după doctor și treziți-o pe dădacă, spuneți-i că mai are un bolnav de îngrijit.

— De data asta nu cred c-o să-i facă plăcere să îngrijească un astfel de individ.

— Știu, zise Harry dar nu-l putem lăsa să moară. Puneți-l pe o sofa în camerele servitorilor.

Apoi, se întoarse spre Tereza.

— Cum ai ajuns aici, Tereza, în miez de noapte?

— Am văzut o lumină, de la fereastra mea, și am crezut că eu am uitat vreo lumânare aprinsă. Mi-a fost foarte teamă că vor fugi cu tablourile și bijuteriile mamei tale. Dar tu cum ai auzit?

— Cred că va trebui să-i fiu recunoscător lui Rufus.

Tereza făcu ochii mari.

— L-ai auzit lătrând?

— A continuat să scâncească multă vreme, și am fost sigur că s-a întâmplat ceva rău.

— Nu i-am permis să vină după mine, aici, zise Tereza.

— Bine ai făcut, altfel l-ar fi omorât. Dar el a fost destul de isteț încât să mă trezească și atunci am știut că s-a întâmplat ceva, altfel ai fi fost cu el.

— Iar eu am încercat să te aduc prin forța gândului, așa cum mi-a spus tata că se practică în India.

— Știam că s-a întâmplat ceva, de asta am luat pistolul cu mine.

— Ţi-ai salvat astfel comorile casei. Mi-a fost foarte teamă, Harry,

dar după cum te-ai comportat acum, cred că mai meriți o medalie.

— Din contră, tu ești cea care o merită, zise Harry.

Dădaca intră în încăpere, îmbrăcată într-o cămașă de noapte foarte lungă care o făcea să arate ca o stafie, cu părul prins în vârful capului.

— Acum ce s-a mai întâmplat înălțimea ta? De ce nu ești în pat?

— Tocmai am prins niște hoți în casă, dădacă, îi răspunse Harry, ar fi luat-o pe Tereza cu ei și o mulțime de tablouri.

— Nu mi-aș fi putut închipui că astfel de lucruri se pot petrece în casa asta, am crezut că este bine păzită.

— Asta a fost și convingerea mea, dar după cum se vede...

Harry se îndreptă spre unul dintre hoți care se mai afla pe podea.

— Este unul dintre tâlhari, presupun? zise dădaca.

— Are cutiile mamei tale în sacul acela, strigă Tereza, verifică dacă nu cumva s-au deteriorat!

Harry încercă să ia sacul și fu surprins să constate că era mai greu decât s-ar fi așteptat. Îl scăpă iar dădaca se repezi spre el.

— Gata, acum du-te direct în pat înălțimea ta, dacă nu vrei să-ți crească din nou temperatura.

— Dădacă, am trimis pe cineva după doctor și pe hoțul rănit l-au dus oamenii mei pe sofaua din aripa servitorilor.

— Nu merita să fie pus acolo, zise dădaca, dar nu-l putem lăsa să moară...

— Ajutați-mă! gemu bărbatul.

— Va trebui să mai aștepți, îl dojeni dădaca de parcă ar fi vorbit cu un copil. Ai avut noroc, trebuia s-o pățești și mai rău.

Harry o luă de după umeri pe Tereza.

— Cred că noi doi vom merge la culcare, dădaca se poate descurca singură.

Ea observă că Harry abia se mai ținea pe picioare.

— Ai făcut un efort prea mare, Harry. Ține-te de mine acum, să te duc la culcare.

— Iar eu voiam să te ajut pe tine, zise el.

— Ai făcut deja mult pentru mine, mi-ai salvat viața. Iar acum, ţine-te bine de mine, lasă mândria deoparte, ai avut o zi grea și trebuie să te odihnești.

— De fapt, tu, Tereza, ar trebui să fii speriată, să plângi pe umărul meu, iar eu să te liniștesc.

— O să facem asta când vei fi mai puternic, dar deocamdată eu nu sunt femeia slabă și neajutorată despre care vorbești tu.

Tereza văzu eforturile pe care le făcea Harry să urce treptele.

Când trecură pe lângă ușa Terezei, Rufus începu să latre.

— Este un cățel foarte destoinic și curajos, zise ea.

— Și stăpâna lui la fel, admise Harry.

Când ajunseră în camera lui, Tereza îl ajută să se culce.

— Cred că dădaca va veni să vadă dacă ai adormit.

— Și tu va trebui să te duci la culcare, Tereza. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut în noaptea asta.

— Mai vorbim mâine, Harry, acum culcă-te.

Tereza reveni în camera ei și-l luă în brațe pe Rufus.

— Rufus, ai fost un cățel isteț și ai fost de mare ajutor. Tu l-ai trezit pe conte, de fapt, tu ai salvat tablourile și celelalte lucruri de preț.

Înainte de culcare Tereza făcu o rugăciune.

— Îți mulțumesc, Doamne, spuse ea, că m-ai ajutat să salvez tablourile și bijuteriile. Și te mai rog fă în așa fel încât Harry să nu mai plece la Londra, te rog, Doamne!

Capitolul 8

Doamna Dawson, dădaca, era hotărâtă să-l tenteze pe Harry cu toate bunătățile care-i plăceau acestuia în copilărie și-i pregătea toate mâncărurile și dulciurile care-l atrăseseră pe când era copil, iar Tereza simțind că plecarea lui la Londra se apropia, se îmbracă într-una din cele mai frumoase rochii pe care le cumpărase cu contesa, spunându-și că era poate ultima oară când cina singură cu el.

Era convinsă că va pleca a doua zi la Londra, deși nu-i spusese nimic în acest sens. Simțea că el punea ceva la cale, ceva legat de Camille Clyde. Când coborî la cină îl găsi îmbrăcat în ținută de seară și-și spuse că nu exista un bărbat mai chipeș decât el.

— Este o ocazie specială, Tereza, îi spuse el.

— Pentru că te simți mai bine și ai putut să cobori singur?

— Poate, iar după masă o să-ți vorbesc despre planurile mele.

Când Dawson îi anunță că cina era servită, Harry îi oferi brațul. În salon fuseseră aprinse lumânările, iar Dawson scosese tacâmurile aurite.

Era ultima dată când cina cu Harry și-și va aminti după despărțirea de el aceste momente. După cină el o conduse în salon și Tereza îl așeză în fața șemineului pe un fotoliu, moment în care Dawson intră aducând o scrisoare pe o tavă. Tereza recunoscu scrisul tatălui ei.

— De ce o fi trimis-o tata prin mesager? se întrebă ea.

„Draga mea fiică,

Ți-am scris cu greu aceste rânduri pentru ca am sentimentul că ești la fel de dezamăgită ca și mine. Marchizul a fost la club să afle noutăți despre Camille Clyde și a primit vești care la început l-au mulțumit.

Aceasta are un nou protector, este vorba despre lordul Durham, un bătrân destul de generos cu femeile de acest gen.

Apoi, marchizul s-a dus la clubul Garrick pentru a-i mulțumi actorului care a jucat rolul preotului în falsa căsătorie dintre tine și Harry.

L-a găsit, și spre uimirea lui, a aflat că acesta n-a putut veni așa cum se înțeleseseră iar locul lui a fost luat de reverendul de la capela Mayfair.

Abia am așteptat să-ți scriu aceste rânduri, draga mea, pentru

că întrucât marchizul a scos și licența specială pentru căsătorie, ești legal căsătorită cu Harry.

Nu-ți pot spune cât de rău îmi pare că s-a întâmplat așa, iar marchizul este și el depășit de situație, dar nu poate fi de nici un ajutor.

Nu putem decât să te rugăm să ne ierți și ne vom cere scuze și de la Harry. Dar tu știi că am vrut să facem ceea ce marchizul a crezut că este spre binele lui Harry."

Tereza reciti scrisoarea de câteva ori căci i se părea că n-a înțeles prea bine ce-i scria tatăl ei. Apoi, se ridică în picioare clătinându-se.

— Ce-ai pățit, Tereza? o întrebă Harry.

Tereza nu putea articula nici un cuvânt.

— Spune-mi! insistă Harry.

— Nu știu cum să-ți spun, bâigui ea. Cred că vei fi și mai furios când vei afla ce-ți voi spune acum.

— Spune-mi odată, Tereza!

El îi luă scrisoarea din mână, începu s-o citească și izbucni în râs.

Tereza îl privea uimită, fără a înțelege nimic.

— Nu cred că mai există un alt cuplu de complotiști bătrâni care să încurce lucrurile într-atât! Ar trebui să le fie rușine!

— Îmi pare rău, repeta Tereza întruna.

— N-am crezut că doi oameni maturi se pot comporta prostește!

Deodată Harry o îmbrățișă.

— Draga mea, voiam să-ți cer să devii soția mea în seara asta. Te-am iubit de când te-am văzut prima oară!

— Nu pot să cred! șopti Tereza.

— O să te fac să crezi asta, iubita mea, și cred că nu-mi va fi prea greu, pentru că și tu mă iubești.

— Este adevărat, îi spuse ea îngropându-și fața în umărul lui.

— Cum aș putea să nu te iubesc? Ești o fată atât de frumoasă! Și mi-ai salvat viața, cum aș putea să nu te îndrăgesc?

— Iar eu am crezut că vei pleca mâine la Londra, la Camille Clyde.

— Niciodată n-am avut intenția de a mă căsători cu ea! Camille era o persoană amuzantă, mai ales pentru un bărbat care a petrecut mulți ani departe de Londra. Într-o seară, după ce am cinat și am băut mai mult, Camille mi-a spus în glumă:

— Cred că ar fi o idee grozavă să ne căsătorim, Harry!

— Ar fi și mai grozav dacă te-ai comporta ca și cum ai fi deja soția mea! i-am spus eu.

Mai apoi, la următoarea întâlnire, am înțeles că ea luase lucrurile în serios și le spusese prietenilor că se va căsători cu mine. Îți jur, draga mea, că n-am avut nici o clipă intenția s-o aduc aici, în casa mamei mele, și că ești singura care poate ocupa acest loc! Tu ești

exact genul de femeie pe care l-ar fi dorit mama pentru mine.

Harry o trase mai aproape și o sărută.

— O, cât te iubesc! șopti Tereza.

— Planificasem să ne căsătorim, zise el, și o vom face fără martori sau invitați.

— Dar suntem deja căsătoriți, dragul meu.

— O vom face în secret pentru că lumea știe deja că ne-am căsătorit. Vicarul care m-a botezat va fi fericit să ne căsătorească, iar în el putem avea încredere.

— Dar acum știm că și prima noastră căsătorie a fost una adevărată, murmură Tereza.

— Ne vom cununa mâine, aici la capelă, și nu va ști nimeni ce se petrece cu adevărat, pentru că eu voi pretexta că aduc mulțumirile mele Domnului pentru recuperarea foarte rapidă, după ce am fost rănit.

A doua zi Tereza, de cum îl văzu pe Harry știu că acesta va face din ziua căsătoriei lor una specială. Era adevărata zi a căsătoriei lor. De cum o văzu el îi spuse:

— Tereza, am decis ca atunci când nu vom fi aici, la Bourne, vom lucra alături de tatăl tău, așa cum ai vrut tu să faci.

Tereza sări în sus de bucurie.

— Dar palatul Stoke?

— Când va muri unchiul Maurice, ceea ce nu doresc să se întâmple prea curând, vom dărui Bourne Hall primului nostru născut.

— Ai gândit atât de departe!

— Dar tu arăți superb draga mea, exact cum mi te-am imaginat de ziua nunții noastre! Aș vrea să vii cu mine în camera mea.

Tereza îl urmă, iar Harry deschise un sertar din care scoase o diademă cu diamante pe care i-o așeză cu dragoste pe frunte.

— A fost a mamei, îi spuse el, și am sperat întotdeauna că o va purta și soția mea.

Harry o sărută apoi îi oferi un buchet mic de flori albe și-i oferi brațul. Se îndreptară spre capela unde-i aștepta vicarul.

Candelabrele erau aprinse, iar altarul plin de flori albe.

Când ajunseră în fața vicarului acesta începu slujba, una foarte simplă și plină de sinceritate pe care Tereza și-o va aminti toată viața. Iar când îngenuncheară pentru binecuvântare, ea simți că Dumnezeu se pogorâse asupra lor.

După ceremonie, Harry o conduse într-o încăpere care fusese a mamei lui și rămăsese închisă de la moartea acesteia. Era plină de aceleași flori albe cu care fusese umplută și capela. Când Harry închise ușa, Tereza observă că nu era nici o cameristă care s-o ajute să se dezbrace. Dar Harry nu mai avea răbdare, o trase la pieptul lui și o

sărută pasionat. Apoi, cu multă atenție, îi luă diadema de pe cap și o puse pe noptieră, îi scoase vălul, după care, cu aceeași grijă, îi eliberă părul care-i căzu pe umeri. Apoi, o ridică în brațe și o așeză pe pat. Îi șopti:

— Te iubesc, Tereza.

— Și eu te iubesc din tot sufletul, Harry.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Observații

[←1]

George Stubbs (n. 25 august 1724 - d. 10 iulie 1806) a fost un pictor englez, considerat unul dintre cei mai importanți pictori britanici ai secolului al XVIII-lea.

[←2]

1. Trăsură înaltă, ușoară, cu patru roți și cu capotă pentru scaunul din față, putând transporta 6-8 persoane. 2. Vehicul ușor, cu două roți, pe arcuri, cu o singură banchetă pentru persoane, tras de un cal; șaretă.